

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 6To/26/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7113010503
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Evžen Kelij
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2016:7113010503.10

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu JUDr. Evžena Kelija a členov JUDr. Jaroslava Chleboviča a JUDr. Vladimíra Kuráka, v trestnej veci obžalovaného G. B. a spol. pre spolupáchateľstvo trestného činu vraždy podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h) zákona č. 140/1961 Zb. (ďalej len „Tr.zák.“) v znení účinnom do 31.7.2001 a iné, na verejnom zasadnutí dňa 26. mája 2016 v ÚVV a ÚVTOS Košice v Košiciach o odvolaní obžalovaných G. B. a Š.R. U. a prokurátora Krajskej prokuratúry Košice proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 18.12.2015, sp.zn. 3T/28/2013 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods.1 písm. d), písm. e), ods. 3 Tr. por. z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o uložených trestoch a spôsobe ich výkonu u obžalovaných G. B.Č. a Š. U..

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodujúc vo veci sám, u k l a d á:

Obžalovanému G. B., nar. XX.X.XXXX v E. L., okres R., trvale bytom X. ulica č. XX, N. E., okres Z., bez pracovného pomeru, t. č. vo väzbe od 17.10.2012 v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Košice, podľa § 219 ods. 2, § 35 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 29 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31.7.2001 s ú h r n ý trest odňatia slobody v trvaní 16 (šestnásť) rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák. účinného do 31.7.2004 obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do III. (tretej) nápravnovýchovnej skupiny.

Podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31.7.2001 z r u š u j e výrok o treste a spôsobe jeho výkonu v rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 17.12.2003, sp. zn. 1T/14/00, ktorým bol - v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 23. júna 2004, sp. zn. 5To/13/2004 - odsúdený pre spolupáchateľstvo pokusu trestného činu vraždy podľa § 9 ods. 2, § 8 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. zák. a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 12 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák. zaradený do III. nápravnovýchovnej skupiny, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Obžalovanému Š. U., nar. X.XX.XXXX v E., trvale bytom R. ulica č. XX, E., t. č. vo väzbe od 17.10.2012 v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody Košice, podľa § 219 ods. 2, § 35 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 29 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31.8.2003 s ú h r n ý trest odňatia slobody v trvaní 23 (dvadsaťtri) rokov.

Podľa § 39a ods.2 písm. c) Tr. zák. účinného do 31.7.2004 obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaraďuje do III. (tretej) nápravnovýchovnej skupiny.

Podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31.8.2003 z r u š u j e výrok o treste a spôsobe jeho výkonu v rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku zo dňa 6.6.2006, sp. zn. PK 1 TŠ 1/2005, ktorým bol - v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 7. decembra 2006, sp. zn. 1 Toš 45/2006 - odsúdený pre spolupáchateľstvo trestného činu pozbavenia osobnej slobody podľa § 9 ods. 2, § 232

ods. 1 Tr. zák. účinného do 31.12.2004 a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 a pol roka, na výkon ktorého bol zaradený podľa § 39a ods. 2 písm. a) Tr. zák. do I. nápravno-výchovnej skupiny, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Podľa § 55 ods. 1 písm. a) Tr. zák. účinného do 31.8.2003 u k l a d á aj trest prepadnutia veci - kovových pút, ktorých vlastníkom podľa § 55 ods. 6 Tr. zák. účinného do 31.8.2003 sa stáva štát.

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolania obžalovaných G. B. a Š. U..

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Košice I (ďalej len „prvostupňový súd“) zo dňa 18.12.2015, sp.zn. 3T/28/2013 boli uznaní vinnými

obžalovaní G. B. a Š. R. U. v skutku v bode 1/, že

v Č., okres Z. v rodinnom dome č. XXX dňa 2.2.2001 vo večerných hodinách po tom, ako G. B. v snahe uniknúť trestnej zodpovednosti za trestný čin vraždy v trestnej veci vedenej v tej dobe proti jeho osobe vo väzobnej forme na Krajskom súde v Prešove pod sp. zn. 1T/14/00, počas výkonu väzby v bližšie nezistenej dobe a nezisteným spôsobom z Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Prešove nahovoril ďalšiu osobu na fyzickú likvidáciu A. C. za účelom, aby tento podpísal listinu, ktorá bude použitá ako písomné priznanie k trestnému činu, z ktorého bol vtedy obžalovaný G. B., a následne Š. U. s ďalšími osobami vylákali, zviazali a previezli A. C. do vyššie uvedeného rodinného domu, kde ho Š. U. spolu s ďalšími osobami donútili podpísať väčšie množstvo čistých listov papiera formátu A4 a následne ho Š. U. spolu s ďalšími osobami škrtili ťahaním koncov povrazu otočeného okolo krku kým nenastala smrť, po čom nahé telo A. C. bolo ďalšími osobami v noci zakopané v katastri obce E. F. v okrese Z. a list s podpisom A. C., v ktorom sa tento priznal k trestnému činu, z ktorého bol vtedy obžalovaný G. B., bol dňa 19.2.2001 doručený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako odvolaciemu súdu v trestnej veci obžalovaného G. B.,

- uvedeného konania sa obžalovaný G. B. dopustil po tom, ako dňa 17.11.1999 spáchal v spolupáchateľstve pokus trestného činu vraždy podľa § 9 ods. 2, § 8 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31.7.2001, za ktorý bol právoplatne uznaný vinným rozsudkom Krajského súdu Prešov zo dňa 17.12.2003, sp. zn. 1T/14/00 v spojení s uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 23. júna 2004, sp.zn. 5To/13/04,

a obžalovaný Š. U. v skutku v bode 2/, že

v rodinnom dome č. XXX v obci M., okres Z. vo večerných hodinách dňa 11.2.2003 po tom, ako vylákal P. K. do baru s názvom „B.“ vo N. E., okres Z., kde mu pridal do nápoja neznámu uspávaciu látku, po užití ktorej P. K. zaspal, následne menovanému spútal ruky kovovými putami a za pomoci ďalších osôb ho previezol do vyššie uvedeného rodinného domu, kde P. K. úmyselne usmrtil tak, že ho oboma rukami zahrdúsil, pričom jeho telo s pomocou ďalších osôb v noci zakopal v katastri obce N.Ľ. E. v okrese Z. a tohto skutku sa Š. U. dopustil po tom, čo dňa 2.2.2001 úmyselne usmrtil A. C.,

ktorými skutkami mali spáchať

obžalovaný G. B. v skutku v bode 1/

účastníctvo vo forme návodu na trestný čin vraždy podľa § 10 ods. 1 písm. b), § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c), písm. h) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31.7.2001,

obžalovaný Š. U. v skutku v bode 1/

trestný čin vraždy formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31.7.2001,

obžalovaný Š. U. v skutku v bode 2/

trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1, ods. 2 písm. c) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31.8.2003.

Za to im boli uložené:

Obžalovanému G. B.

podľa § 219 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31.7.2001 trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák. bol na výkon trestu zaradený do III. nápravnovýchovnej skupiny.

Obžalovanému Š. U.

podľa § 219 ods. 2, § 35 ods. 2, § 35 ods. 1 s použitím § 29 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31.8.2003 súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 20 rokov.

Podľa § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák. bol na výkon trestu zaradený do III. nápravnovýchovnej skupiny.

Podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. bol zrušený výrok o treste uloženého mu rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku zo dňa 6.6.2006, sp. zn. PK 1 Tš 1/05, ktorým mu bol uložený podľa § 232 ods. 1 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31.12.2005 trest odňatia slobody v trvaní päť a pol roka so zaradením do I. nápravnovýchovnej skupiny, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Podľa § 55 ods. 1 písm. a) Tr. zák. č. 140/1961 Zb. účinného do 31.8.2003 uložený trest prepadnutia veci - kovových pút.

Podľa § 288 ods. 1 Tr. por. č. 301/2005 Z. z. poškodených M. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XX, okres Z. a E. E., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. X, E. s nárokom na náhradu škody odkázal na občianske súdne konanie.

Uvedený rozsudok napadli odvolaním :

- obžalovaní G. B. a Š. U. - každý samostatne - vo výroku o vine a treste a to bezprostredne po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní,
- prokurátor Krajskej prokuratúry Košice vo výroku o treste u obžalovaných G. B. a Š. U., taktiež bezprostredne po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní, s nasledujúcimi odvolacími námietkami jednotlivých odvolateľov v písomných odôvodneniach podaných opravných prostriedkov.

Obžalovaný G. B. v dôvodoch podaného odvolania - zdôvodneného prostredníctvom obhajcu JUDr. Milana Kuzmu :

a) napadá právnu kvalifikáciu, pre ktorú bol uznaný vinným s citáciou, kto je návodcom v zmysle § 10 ods. 1 písm. b) Tr. zák. účinného do 31. 7. 2001. Konštatuje, že je ním ten, kto v inom vzbudí rozhodnutie spáchať trestný čin a návod má pritom smerovať k individuálne určitej osobe a čin, ktorý má vyvolať, musí byť určený aspoň v hlavných rysoch (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) zo dňa 1.3.2012, sp. zn. 5Tdo/13/2012). Vykonaným dokazovaním však nebolo objasnené, kedy a ako malo dôjsť k údajnému „objednaniu“ vraždy A. C. a čo hlavne bolo obsahom objednávky, pritom ide o podstatné skutkové okolnosti,

b) zdôrazňuje závažné procesné pochybenia, na ktoré obhajoba viackrát poukázala s tým, že prvostupňový súd sa týmto vôbec nevenoval, iba konštatoval, že žiadne takéto porušenia v predmetnej veci zistené neboli a takéto nedostatočné odôvodnenie rozsudku je závažným porušením základnej

zásady spravodlivého súdneho konania podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“),

c) polemizuje s už vysloveným názorom krajského súdu uvedeným v predošlom jeho uznesení vo vzťahu k osobe svedka H. S. a jeho výsluchu zo 17. 10. 2012 s poukazom, že táto nemôže byť podozrivou osobou. I keď nie je definovaná podozrivá osoba v Trestnom poriadku, z pripravovanej novely vyplýva, že ide o osobu, u ktorej vzhľadom na čas, miesto, spôsob a okolnosti vykonania činu alebo na zanechané stopy, alebo na iné okolnosti sa možno domnievať, že je páchatelom, spolupáchatelom alebo účastníkom na trestnom čine. Pokračuje poukazom na právny názor (viď uznesenie NS SR z 21. 8. 2012, sp. zn. 2To/1/2012), v zmysle ktorého podozrivá osoba môže byť v konaní vedenom pre skutok, zo spáchania ktorého je podozrivá (ak jej nebolo vznesené obvinenie) k príslušným okolnostiam (ku ktorým by bola vypočúvaná ako obvinený) vypočítaná ako svedok, len ak jej bolo dočasne odložené vznesenie obvinenia podľa § 205 ods. 1 Tr. por. a to až po vyhotovení záznamu podľa odseku 2 tohto ustanovenia. Takúto svedeckú výpoveď, teda výsluch osoby podozrivej ako svedka pred tým, ako mu bolo odložené vznesenie obvinenia, je dôvodom, pre ktorý nemožno použiť takúto svedeckú výpoveď v súdnom konaní. Takto nebolo postupované pri výpovedi menovaného svedka uvedeného dňa. Možno prihliadať len na dôkazy zadovážené v súlade s procesnými predpismi, keď účel trestného konania nemôže byť nadriadený zásade zákonného procesu. V rámci rozsiahleho dokazovania je tento svedok jediným, kto usvedčuje obžalovaného G. B., ide o chráneného svedka a navyiac o „svedka z počutia, z druhej ruky“,

d) poukazuje na pochybnosti o vierohodnosti chránených svedkov, ktorí si svojou výpoveďou chcú zabezpečiť vlastnú beztrestnosť. Nemôže postačovať pre uznanie viny len „nevierohodná výpoveď spolupáchatelňa“, najmä ak ide o spolupracujúce osoby, kde bolo preukázané, že svedkovia boli zmanipulovaní orgánmi činnými v trestnom konaní. Bolo preukázané, že chránení svedkovia - navyiac - dostávajú finančnú výpomoc. Poukazuje na snahu o manipuláciu s výpoveďami, viď výpovede svedkov A. C. a Z. Č., ktorí vypovedali o nátlaku zo strany vyšetrovateľov a ich spôsoboch. Navyiac, Z. Č. potvrdil, že H. S. sa chcel zbaviť C. B., keď plánovali jeho vraždu. H. S. klame, keď tvrdí, že nebol na hlavnom pojednávaní, kde sa čítal list C. a motívom pre toto klamstvo bolo to, že to bol práve H. S., ktorý dal podpísať nebohému C. čisté papiere a zaslal súdu sfaľšované priznanie veriac, že list bude dostatočným dôvodom na odsúdenie C. B.. U H. S. - ktorý mal v tom období zlé vzťahy s C. B. - bol motív, a to aj ako pomsta za vraždu B. K.. Výpovede týchto svedkov preukazujú, že usvedčujúce výpovede sú výsledkom práce orgánov činných v trestnom konaní, svedkovia vypovedali pod hrozbou sankcií a krivo a odmenou im bola beztrestnosť, teda výpovede sú nezákonné a nezlučiteľné s garanciou spravodlivého procesu. Pokračuje zdôraznením, že na preukázanie viny obžalovaného súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušenú sústavu navzájom sa doplňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. V prípade existencie akýchkoľvek rozumných pochybností o tom, či sa obžalovaní žalovaného skutku dopustili, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v ich prospech v zmysle zásady „in dubio pro reo“ a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám osebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok,

e) upriamuje pozornosť na obsah a závery znaleckého posudku znalkyne z odboru Psychológia PhDr. Karin Štiffelovej, a to vo vzťahu k vierohodnosti svedka H. S.. Znalkyňa v posudku popisuje charakter osobnosti svedka, ktorý okrem iného má výrazný sklon k antisociálnemu a amorálnemu správaniu, emocionálnu inhibovanosť s egocentrickými tendenciami a má tendenciu prenášať zodpovednosť za svoje správanie na iných. Pokračuje poukazom na závery menovanej znalkyne k osobám svedkov H. S., B. S., A. E. a A. C., kde znalkyňa konštatuje, že svedecká spôsobilosť všetkých štyroch svedkov je nedostatočná. Bolo zistené, že každý z nich môže mať svoje osobné dôvody, i keď v mnohom spoločné, ktoré im bránia vierohodne vypovedať. Zo znaleckého hľadiska sa ich popis vyšetrovanej udalosti nejaví ako presný opis skutočne prežitého, pričom ďalším faktorom môže byť aj niekoľkoročné vyšetrovanie prežitých udalostí, na začiatku ktorého mohli rozlišovať medzi skutočným a vymysleným, no neskôr sa mohli vžiť do vlastných produkcií tak, že už nemusia rozlišovať medzi skutočnosťou a fantáziou. Môžu ich podávať s veľkým presvedčením a sebaistotou (najmä bratia S.). Znalkyňa nevyvlúčila u týchto svedkov vedomé skreslenie alebo zveličovanie vyšetrovaných udalostí v rámci zisťovanej motivácie.

Napriek uvedenému, prvostupňový súd považoval ich výpovede v postavení chránených svedkov za pravdivé a vierohodné, čo je však učebnicovým príkladom jednostranného hodnotenia dôkazov v rozpore s § 2 ods. 12 Tr. por. Takto bolo postupované i pri hodnotení výpovede svedka A. C., ktorú súd hodnotil ako nevierohodnú a to z pohľadu toho, že si nepamätal niektoré skutočnosti, teda nevypovedal „učebnicovo“, čo však nebolo odpustené, nakoľko jeho výpoveď nezapadala do umelo vytvorenej konštelácie žalovaného skutku. Napokon, súd neuveril ani výpovedi svedka Z. Č., ktorý si dovoľil vyjadriť názor na prebiehajúce trestné konanie. Tieto výpovede boli hodnotené prvostupňovým súdom bez akéhokoľvek racionálneho prístupu posudzovania ich vierohodnosti. Takto došlo k porušeniu povinnosti súdom postupovať v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. v zmysle zásady voľného hodnotenia dôkazov, pričom voľná úvaha však nemôže byť absolútna a nesmie byť prejavom ľubovôle, resp. svojvôle. Vykonané dôkazy nemôže súd hodnotiť jednostranne len v neprospech obžalovaného.

f) prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uvádza, že motívom usmrtenia A. C. podľa vykonaného dokazovania bolo bez pochybností preukázané, že sa tak stalo na základe návrhu G. B.Č. a tento bol Š. U. a ďalšími osobami usmrtený z obzvlášť zavrhnuteľnej pohnútky a to v snahe získať nepravdivý dôkaz, ktorý mal v trestnej veci vedenej proti G. B. svedčiť v jeho prospech a viesť k zrušeniu rozsudku o uložení trestu v trvaní 12 rokov odňatia slobody a následne k jeho oslobodeniu. Tomuto motívu, ako i vo vzťahu k vine obžalovaného G. B. má svedčiť okrem výpovede svedka H. S., aj obsah listinných dôkazov vo veci Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 1T/14/00.

Tu ide o - podľa názoru obhajoby - len o ničím nepodložené domnienky a úvahy konajúcej sudkyne. Tieto úvahy však neobstoja pre viaceré dôvody, na ktoré už obhajoba detailne poukázala, neexistuje teda ani jeden dôkaz, ktorý by bez vážnych pochybností preukazoval, že sa skutok stal tak, ako to vyplýva z obžaloby a že ho spáchal obžalovaný. Vzhľadom na to, aký trest hrozí obžalovanému, je nevyhnutné, aby jeho vina bola bez akýchkoľvek pochybností preukázaná. Opätovne zdôrazňuje, že vykonané dôkazy musia jednoznačne a s najvyšším stupňom istoty preukazovať, že skutok uvedený v obžalobe sa stal a že práve obžalovaný je skutočne osobou, ktorá sa žalovaného skutku dopustila. V prípade existencie akejkoľvek rozumnej pochybnosti o tom, či sa obžalovaný žalovaného skutku dopustil, je potrebné tieto pochybnosti vykladať v jeho prospech a nie naopak. Ani vysoký stupeň podozrenia sám osebe nevytvára zákonný podklad pre odsudzujúci výrok.

g) namieta, že sa prvostupňový súd nevyrovnal s námietkou obhajoby, že skutok v bode 1/ obžaloby je premlčaný.

V závere odvolania navrhol - vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti - aby odvolací súd zrušil rozsudok Okresného súdu v Košiciach podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Tr. por. a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. tomuto vec vrátil na opätovné prejednanie a rozhodnutie.

Obžalovaný G. B. podal samostatne odôvodnenie odvolania proti výroku o vine a treste, ktoré zahlásil po vyhlásení napadnutého rozsudku. V písomnom odôvodnení podaného opravného prostriedku:

h) označuje napadnutý rozsudok za nezákonný, zmätočný a nepreskúmateľný, kde pri odôvodnení jeho viny sa vychádza z domnienok a hypotéz. Výpoveď svedka H. S. ako hlavného dôkazu obžaloby o objednávateľovi vraždy trpí nedostatkom logiky a extrémnymi rozpormi, ktoré prvostupňový súd nahradil buď vlastnými úvahami alebo deformáciou obsahu dôkazu, alebo jeho ignorovaním. Týmto súd porušil svoju povinnosť vyčerpávajúcim spôsobom popísať a i vecne presvedčivým spôsobom odôvodniť a vysporiadať sa so všetkým, čo v priebehu konania vyjde najavo, vrátane účastníkov konania, keď to má vzťah k prejednávanej veci, ak sa s tým súdy nevysporiadajú vôbec alebo nedostatočne, ide o chybu konania (viď rozhodnutia Ústavného súdu Českej republiky (ďalej len „ÚS ČR“) sp.zn. II.ÚS 226/06, III.ÚS 521/05),

ch) prvostupňový súd záver o jeho vine oprel o výpoveď svedka H. S., ako i obsah spisu Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 1T/14/00, ktorého obsahom je aj „list C., rekognície, výpovede T., aj výpoveď A. C.“. Je potrebné rozlišovať motív skutku a ide o objednávateľa. Tieto dôkazy, čo sa týka listu C. ako súčasť spisu T. a výpovedi svedkov S. R. a T. C. existujú od roku 1999, resp. 2006, ale k nim nikdy nebol vypočutý. Výpoveď H. S. je „tzv. rozhodujúci dôkaz“, bez ktorého by zostávajúce dôkazy neboli dostatočné k vysloveniu viny, takže je určujúce pre výsledok konania a z toho dôvodu musí byť jasný, logický a nespochybniteľný. Avšak, táto výpoveď nespĺňa tieto požiadavky, nakoľko ide o odôvodnený

dôkaz, nie je ani priamym ani nepriamym dôkazom a musí spĺňať najvyššie kritériá vierohodnosti, lebo spoľahlivosť odvodeného dôkazu vždy závisí od kvality pôvodného dôkazu. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku však vyplýva, že prvostupňový súd vyhodnotil výpoveď tak, že svedok nevedel, aký spôsob bol použitý ako forma odkazu a dôvod, prečo mal byť tou osobou C., svedok len predpokladal, čo však je len úvaha svedka, ktorá nemusí zodpovedať úvahám obžalovaného. A napokon, v skupine sa rozprávalo len vo všeobecnosti, že G. odkázal a nič sa nekonkretizovalo. Teda táto výpoveď zjavne trpí extrémnymi rozpormi a nedostatkom logiky.

On nemohol povedať, že A. C. je vhodný páchatel, keďže bol 20. 10. 2000 osobne prítomný, ako tento na hlavnom pojednávaní v Prešove vypovedal pravý opak, nemohol sa pred vlastným bratom tváriť, že s tým nemá nič spoločné, keď podľa svedka mal objednať vraždu A. C., nemohol povedať, že toto jediné malo zmysel, keď v čase rozhovoru (rok 2011) si odsedel celý svoj trest, prečo by sa priznával práve H. S. s touto vecou, keď za tento skutok neboli stíhaní, nemali spoločnú trestnú vec, mali naštrbené vzťahy od roku 1997 a nikdy predtým a ani potom sa nikomu nepriznal a pri tomto rozhovore mal H. S. povedať, že ostal prekvapený a stále veril, že A. C. je živý a žije v Anglicku s rodinou. Napokon, v uvedený deň 20. 4. 2011 sa na tom istom mieste stretol i s A. C., ale tento nepovedal nič, že by počul od H. S., či od neho nejaké priznávajúce. Nebolo vysvetlené, prečo H. S. udal jeho priznanie po 18-tich mesiacoch, keď v deň ich stretnutia už týždeň spolupracoval s ÚBOK-om a nie je potvrdené stretnutie ani svedkom, ani listinným dôkazom, ani kamerou či odposluchom, teda žiaden rozhovor medzi ním a H. S. vo veci A. C. nikdy nebol.

Počas rozhovoru sa bavili o kauze „Z. pri C.“, ale o ničom inom. Jeho podanie na H. S. bolo vyhodnotené ÚBOK-om tak, že ide o tvrdenie proti tvrdeniu, bez zákonných možností zistiť reálny obsah, prípadne predmet rozhovoru. Zarážajúce je preto, že má ísť o ten istý rozhovor, na základe ktorého prvostupňový súd uznal jeho vinu. Tak došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, keďže sa súd nevysporiadal s dôkazom, o ktorom hovorili účastníci konania. V rozpore s realitou je záver prvostupňového súdu, že dôkazom o vine by malo byť aj priznanie C. B. H. S., i keď nie je zrejmé, o aké priznanie by malo ísť, opätovne ide o odvodený dôkaz, ku ktorému neboli vypočutí.

i) znovu poukazuje na rozpory medzi výpoveďami svedkov k motívu konania týkajúce sa výpovede S. R. a T. C., kde C. poprel, že by informácie ohľadom vraždy, či motívu niekomu povedal, pričom R. tvrdí opak. C. O. mal uviesť, že po súde, kde sa čítal list C., mu C. povedal, že list nepomohol a C. zomrel zbytočne, kde mal byť prítomný aj A. E., ale T. C. nebol prítomný na hlavnom pojednávaní (viď zápisnica z hlavného pojednávania) a nemohol sa s C. B. po súde rozprávať, nakoľko ten bol v tej dobe vo väzbe od 1. 3. 2001. Taktiež aj pri ďalšom čítaní listu C. nebol prítomný T. C., pričom C. bol naďalej vo väzbe do januára 2004. Ani A. E. si nespomína, že by bol pri takomto rozhovore a vzhľadom na uvedené rozpory mali byť výpovede S. R. či T. C. hodnotené ako nevierohodné,

j) N. M. je spoluodsúdený vo veci Z. T., ale taktiež ani k motívu, ani k objednávateľovi nevedel nič uviesť. A napokon, A. E. a A. C., ktorí mali byť údajní účastníci vraždy A. C., za celých 15 rokov nič nepočuli. Preto mal prvostupňový súd hodnotiť ako klamstvo, pokiaľ H. S. Č. tvrdil, že „v partii sa len všeobecne rozprávalo, že G. odkázal, ale nič sa nekonkretizovalo“, pretože z týchto výpovedí vôbec nevyplýva, že by „G. niečo odkazoval“. Ďalej napadá závery prvostupňového súdu, ktorý odôvodnil vhodnosť A. C., i keď neexistuje žiadny dôkaz ani vo výpovedi H. S., ani vo výpovedi Z. T. T..

Vo vzťahu k predmetnému listu A. C. poukazuje na chybu prvostupňového súdu, kde sa tým nezaoberal - v zmysle zásady „cui bono“ - i keď z listu vyplýva, že tento svojim obsahom mal pomôcť aj jemu aj N. M., i keď pravosť podpisu C. bola spochybnená odborným vyjadrením PhDr. A. T.,

k) pokračuje poukazom na časové údaje vzniku jednotlivých dôkazov - list C. existuje od roku 2001, výpovede S. R., T. C., Z. Č., A. E. existujú od roku 2006, ale samotná usvedčujúca výpoveď vznikla až v roku 2012, teda boli do nej zahrnuté už známe poznatky k motívu. Nebolo potvrdené, že by predmetný list bol písaný na písacom stroji zaistenom v dome B. a H. S. nemohol počuť o C. liste od jeho obhajcu JUDr. N. Í. F., nakoľko ho začal obhajovať až 15 mesiacov po doručení listu (pozn. plná moc podpísaná matkou dňa 28.5.2002). Ide o snahu H. S. označiť ho za objednávateľa, o čom už vypovedal pri prvotnom trestnom oznámení, čo si všimla polícia až po jeho zadržaní, kde si H. S. spomenul po jeho výsluchu, že sa mu mal priznať s C. a dokonca aj brat C., čiže ide o dôkaz vytvorený na poslednú chvíľu. Opätovne aj on poukazuje na závery znalkyne z odboru Psychológie PhDr. Karin Štiffelovej, čo sa týka

svedeckej spôsobilosti a všeobecnej vierohodnosti H. S.Č. ako svedka. S prihliadnutím na charakter trestnej činnosti, z ktorej je usvedčovaný H. S. (Z. S. C.), kde reálne hrozí uloženie doživotného trestu, sú negatíva v psychologickom posudku viac ako reálne,

l) záverom konštatuje neprípustnosť, aby sa z hypotetických tvrdení vyvodzovali fakty a z týchto ďalšie hypotézy a došlo k porušeniu princípu zákazu ľubovôle, keď odôvodnenie poukazuje iba na obsah spisu a pre nedostatok dôkazov a nezrozumiteľnosť je nepreskúmateľné. Výrok o vine môže byť založený iba na dôkazoch, ktoré úplne vylučujú pochybnosť, že sa skutok stal a vylučujú aj možnosť iného záveru.

V závere odvolania navrhol, aby odvolací súd zrušil rozsudok Okresného súdu Košice a vec vrátil súdu prvého stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie (predložil zápisnicu o výsluchu svedka H. S.Č. v trestnej veci obvineného A. E., citované rozhodnutia ÚS ČR, sp. zn. III. ÚS 271/96, NS SR sp. zn. 2Toš/4/2009).

Obžalovaný G. B. samostatným podaním doplnil dôvody odvolania (v podstatných bodoch sú odvolacie argumenty totožné v oboch podaniach) v ňom uvádza, že ho podáva z dôvodov uvedených v § 321 ods. 1 písm. a), písm. b) písm. c) Tr. por., a to pre:

m) podstatné chyby konania - dôkazy neboli vyhodnotené v súlade s § 2 ods. 12 Tr. por. - porušenie práva na spravodlivý proces, k čomu došlo tým, že bol vypočutý svedok - kajúcnik, pričom ide o svedka iba v procesnom zmysle, z materiálnej stránky ide o páchatel'a trestného činu,

n) porušenie práva neinkriminovať sám seba, ak prokuratúra sa usiluje dokázať spáchanie trestného činu bez toho, aby sa uchýľoval k dôkazom získaných donútením alebo nátlakom (vec Zachov a Čierny c/a Slovenská republika). V podstate dochádza k výpovedi v prospech obžaloby a to výmenou za beztrestnosť, kde si orgány činné v trestnom konaní kupujú „svedka“ ako usvedčujúci dôkaz a z povahy veci tieto výpovede nemôžu byť vierohodné, pretože majú motív klamať,

o) porušenie práv na obhajobu u H. S. a A. E., ak došlo k výpovedi bez prítomnosti obhajcov, i keď ide o povinnú obhajobu - § 37 ods. 1 písm. a), c) Tr. por. (obdobne vec Saders/Spojené kráľovstvo /správne Saunders/), ktorý sa dotýka prítomnosti obhajcu, resp. priznania sa zadržaného za neprítomnosti svojho obhajcu),

p) namieta neexistenciu zápisnice o návšteve H. S. a to Mgr. N., JUDr. O. a JUDr. R. týkajúce sa záujmu o spoluprácu, o ktorej bol ochotný vypovedať len za prítomnosti prokurátora GP SR,

r) nie je zrejmé, za akých podmienok došlo k dohode o spolupráci s A. E., teda porušenie jeho práva na obhajobu je dané tým, že H. S. za nejasných okolností získal beztrestnosť, vyjednal si to bez prítomnosti obhajcu, i keď ide o povinnú obhajobu a priznanie bez obhajcu Európsky súd neakceptuje,

s) namieta porušenie zásady zákonnosti, pretože vôbec nemali byť oboznámené listinné dôkazy zo spisu Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 1T/14/00, nakoľko toto je procesne neprípustné a to z dôvodu, že úkon vykonaný pred začatím trestného stíhania nemôže byť použitý ako dôkaz v konaní pred súdom (rozsudok NS SR, sp. zn. 2Tz/3/03) a tieto listinné dôkazy vznikli pred vydaním uznesenia o začatí trestného stíhania v trestnej veci vraždy A. C. - začaté 22. 3. 2006.

Nevysporiadanie sa s okolnosťami významnými pre rozhodnutie v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

t) podľa § 168 ods. 1 Tr. por. z odôvodnenia rozsudku musí byť zrejmé, ako sa prvostupňový súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu, namieta teda porušenie povinnosti vysporiadať sa s relevantnými argumentmi účastníka konania (ÚS ČR, sp. zn. II. ÚS 226/06),

u) opätovne - ako už v odôvodnení či svojom, či prostredníctvom obhajcu - rozoberá výpoveď svedka Z. Č., poukazujúc na závažné okolnosti týkajúce sa prípravy vraždy jeho brata C., označenie H. S. za dílera, najväčšieho intrigána, inštrukcie išli od B. S., Z. Č. napísal list podľa inštrukcií S., za čo mu zaplatil B., komunikoval s H. vo väzbe, i v zmysle, že keď sa G. dostane na slobodu, nebude dobre.

S. dlhú dobu užíval drogy, Č.Š. bol v programe na ochranu svedkov, vyšetrovatelia Mgr. A. C. a Mgr. Q. ho ovplyvňovali, pričom prvostupňový súd nevyhodnotil výpoveď Č., ktorý ho usvedčuje. Č. vyčítal prokurátorovi nedostatočnú dôkaznú situáciu na vinu. Ďalej cituje ÚS ČR IV.ÚS 185/1996 vo vzťahu k tzv. opomenutým dôkazom, čo porušil prvostupňový súd, ak nevyhodnotil výpovede Č. v tomto a A. C. v predchádzajúcom rozsudku (pozn. aktuálne bezpredmetné). Ďalej uvádza - vo vzťahu k výpovedi Z. Č. - a predkladá fotokópie k výpovedi Z. Č. vo vzťahu k návštevám H. S. vo väzbe, vydieračský list s poukazom, že Č. výpoveď je opretá o fakty a na rozdiel od H. S. nie je priamo zainteresovaný na žiadnom zo žalovaných skutkov,

v) pokračuje rozborom časti rozhodnutí vo veci obnovy konania v trestnej veci vraždy B. K., z ktorých vyplýva konštatácia o nepravdivosti výpovede svedka A. E.,

x) opätovne sa vracia k neexistencii zápisnice z návštevy Mgr. Š., JUDr. O. a JUDr. A. R. vo väznici v Ilave, kde mal H. S. súhlasiť s výpoveďou, sú vážne pochybnosti o spôsobe, akým došlo k spolupráci medzi svedkom H. S. a orgánmi činnými v trestnom konaní,

y) prvostupňový súd sa nevysporiadal dostatočne s návrhom obhajoby na vypočutie C. B. ako svedka, išlo o priamy dôkaz, ktorý bol súd povinný vykonať a to jeho priamym vypočutím, teda sa nevysporiadal s týmto, ako aj s inými návrhmi na doplnenie dokazovania, pritom u tohto svedka išlo o najdôležitejšieho svedka u skutku v bode 1/.

Pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov rozsudku v zmysle § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por.

z) došlo k porušeniu zásady „in dubio pro reo“, nakoľko je usvedčovaný výpoveďou H. S., čo je nepriamy dôkaz a nie je podporený žiadnym dôkazom a nasleduje opätovné vymenovanie faktov ako v odôvodnení,

aa) opakuje tvrdenie, že výrok o vine je založený na jedinom nepriamom dôkaze, výpovedi H. S., pričom nikto zo skupiny C. B. - menovite A. C., Š. K., Z. Č., D. D., Z. S., Q. C. a Z. R., nikto nevedel menovať, s kým sa mal rozprávať o nekonkretizovanom motíve vraždy C.,

ab) opätovne sa vracia k záveru, že pre uznanie viny nestačí len priamy dôkaz, ak ho najmä nepodporuje žiaden iný či už priamy, alebo nepriamy vo vzťahu k jeho osobe a návodu na vraždu A. C., pričom zdôrazňuje závery PhDr. E. Š. a obsah jej výpovede na hlavnom pojednávaní vo vzťahu k vyšetrovaným svedkom, ktorý najviac doplnil znaleckým posudkom PhDr. Z. O., PhD. Táto zistila u H. S. mierne (diskrétné) rozptýlené znaky organického poškodenia nervového systému a znaky psychickej oslabenosti môžu súvisieť s užívaním látok (pervitín, kokaín), rovnako však s úrovňou životosprávy a dlhodobou psychickou frustráciou posudzovaného,

ac) ďalej namieta postup a závery prvostupňového súdu ku spôsobu, ako hodnotí výpovede svedkov T. C. a S. R., z ktorých najmä posledne menovaný povedal, že list bol už napísaný a C. ho už mal len podpísať, čím je spochybnená výpoveď H. S.,

ad) opätovne sa vracia k zneniu § 10 ods. 1 písm. b) Tr.zák. týkajúceho sa návodu, pokračuje poukázaním na deformáciu dôkazov, najmä použitie listinných dôkazov z veci Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 1T/14/00 ako nezákonného dôkazu a komentuje priebeh rekognície s poškodeným Z. T..

V závere doplnenia odvolania navrhol, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok z dôvodov § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Tr. por. a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil prvostupňovému súdu, aby ju tento v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol s tým, aby prikázal okresnému súdu spojiť na spoločné konanie prejednávajúcu trestnú vec s vecou vylúčeného C. B., bez výsluchu ktorého vec nie je možné objektívne a spravodlivo rozhodnúť. Ide o porušenie práva na obhajobu, keď je neprípustné, aby obžalovaný bol vypočúvaný v striedajúcom sa procesnom postavení raz ako obvinený a raz ako svedok (uznesenie NS SR, sp. zn. 1Toš/4/2009), ako aj vykonanie výsluchov svedkov a zadováženie listinného dôkazu (k doplneniu priložil fotokópiu časti listu podpísaného A. E., rozsudku NS SR, sp. zn. 2Tz/3/03, záznam návštev, uznesenie Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 8Tos/102/2015, uznesenie

Okresného súdu Košice I, sp. zn. 6Nt/38/2014, časť znaleckého posudku k osobe H. S., zápisnicu z hlavného pojednávania Krajského súdu v Prešove zo 16. 11. 2011, sp. zn. 1T/14/00).

Obžalovaný Š. U. v dôvodoch odvolania - zdôvodneného prostredníctvom obhajcu JUDr. Vladimíra Habiňáka - uvádza nasledujúce odvolacie dôvody:

1) po citácii výroku napadnutého rozsudku uvádza, že sa necíti byť vinným z trestnej činnosti, nakoľko sa ako skutku v bode 1/, tak i skutku v bode 2/ napadnutého rozsudku nedopustil. Rozhodnutie prvostupňového súdu považuje za nesprávne, nezodpovedajúce výsledkom vykonaného dokazovania, zistenia súdu sú nejasné a neúplné a súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Súčasne vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov a výsledky dokazovania sú nejednoznačné. Jednotlivé dôkazy netvoria ucelenú reťaz, z ktorých by mohlo vyplývať a to jednoznačne, že sa stal skutok tak, ako ho súd vyhodnotil. Súd síce má dôkazy vykonávať na základe voľného hodnotenia, je však povinný vyhodnotiť každý dôkaz zvlášť, každému dôkazu prisúdiť určitú hodnotu z hľadiska jeho zákonnosti, závažnosti a pravdivosti. Súd vzal do úvahy - u skutku v bode 1/ - len svedecké výpovede svedkov H. S. a A. E. a pri skutku v bode 2/ svedecké výpovede chráneného svedka H. S. a svedkov B. S.Č. a Š. K., avšak nevzal do úvahy veľké množstvo skutočností a dôkazov svedčiacich v jeho prospech - u skutku v bode I. obžalovaných C. B. a G. B. a svedka A. C. a pri skutku v bode II. svedkov A. C. a A. E.. Ako už bolo uvedené, existujú dve skupiny dôkazov, pričom do druhej skupiny patria i výpovede svedkov Q. Q., U. Y. a Z. C., i závery znalkyne z odboru Psychológie PhDr. Karin Štiffelovej,

2) prvostupňový súd sa priklonil na stranu obžaloby a nekriticky si osvojil výpovede chránených svedkov - svedkov z prvej skupiny, ktoré považuje za pravdivé, logické a vierohodné a to napriek tomu, že táto skupina nezískala prevahu a nevyvrátila dôkazy produkované druhou skupinou. Nedostatok usvedčujúcich dôkazov tak nemôže byť dôvodom na obchádzanie zásad trestného konania vo vzťahu k preukazovaniu viny obžalovaného, ktorá musí byť bezpečne, jednoznačne a najmä nepochybné preukázaná, pretože ak z dôvodu dôkaznej núdze existujú pochybnosti o vine obžalovaného, je potrebné ho spod obžaloby oslobodiť. Obžalovaný nemôže byť uznaný za vinného za situácie, že existujú pochybnosti o jeho vine len preto, že tieto pochybnosti nie je možné objektívne odstrániť ďalšími dôkazmi. I v prejednávanej veci je možná verzia obžaloby a pravdepodobná verzia obžalovaných, nie je však možné ďalšími dôkazmi reálne objasniť, ktorá do úvahy prichádzajúcich verzií je vierohodnejšia, nemožno obžalovaného uznať vinným s prihliadnutím na zásadu in „dubio pro reo“, ale prvostupňový súd nerešpektoval túto zásadu,

3) u skutku v bode 1/ je usvedčovaný výpoveďami chránených svedkov, ktoré sú plné rozporov a nelogických tvrdení a rozchádzajú sa vo viacerých podstatných bodoch, čo nie je možné vysvetliť výpadkom pamäťových schopností. Zásadným dôvodom pre pochybnosť o ich vierohodnosti je to, že ide o chránených svedkov, ktorí si svojimi výpoveďami chcú zabezpečiť beztrestnosť a nie je to v súlade so zákonom a požiadavkou spravodlivosti, aby výpoveď takéhoto svedka s kriminálnou minulosťou bola jediným usvedčujúcim dôkazom pre odsúdenie obžalovaného bez ďalších podporných dôkazov, ktorá vyplýva zo snahy zabezpečiť si svojimi výpoveďami vlastnú beztrestnosť. Naviac, ak z výpovedí svedkov A. E.X., A. C. a Z. Č. vyplynulo, že bol na nich vyvíjaný nátlak zo strany orgánov činných v trestnom konaní. Výpovede svedkov S. R.Á. a T. C. spochybňujú tvrdenia chránených svedkov, tieto spochybňuje aj svedok A. C., že A. C. mohol zavraždiť aj H. S.. Taktiež nebol dostatočne vyhodnotený i obsah znaleckého posudku znalkyne z odboru Psychológia PhDr. Karin Štiffelovej, najmä z pohľadu svedeckej spôsobilosti uvedených svedkov,

4) u skutku v bode 2/, svedkovia Q. Q., U. Y. a Z. C. potvrdili, že nebohý P. K. v apríli 2003 ešte žil, nakoľko boli v kontakte s ním, zdôvodnil im potrebu peňazí a prečo chce odísť a zatajoval sa aj pred bratom, ktorý bol v tom čase mladý, aby ho neohrozil. Tieto výpovede nezapadajú do scenára chráneného svedka H. S., avšak nemajú dôvod klamať a dôvody, pre ktoré súd dospel k záveru, že títo svedkovia sú nehodnovní, nemajú vnútornú logiku. Súd sa opiera o výpoveď A. D., že od momentu, kedy P. doviezol na stretnutie s U. ho nevidel a taktiež výpoveď Z. C., pravdivosť týchto výpovedí vzal bez akéhokoľvek relevantného odôvodnenia za pravdivé, a naopak, výpovede predtým uvedených svedkov hodnotil ako nevierohodné a to bez bližšieho odôvodnenia. Z výpovedí A. D. a Z. C. nemožno vyvodiť záver, že P. K. už v apríli 2003 nežil. Z. C. bola bývalou priateľkou P. K., s ktorým bola v kontakte, keď jej rozbil

okná na byte a následne len s tým, že potrebuje zarobiť peniaze, ktoré posledné stretnutie sprevádzané konfliktom je podchytené záznamom na polícii, ale ďalšie kontakty pre narušené vzťahy už nemuseli byť,

5) svedkovia A. C. a A. E. spochybňujú pravdivosť tvrdenia chráneného svedka H. S. a svedkov B. S. a Š. K.. Ale napriek tomu súd výpovedi svedka A. C. neuveril, že výpoveď nie je v súlade s inými vo veci nezávislými dôkazmi, pričom nešpecifikuje, o aké nezávislé dôkazy ide. Postupoval tak i napriek tomu, že A. C. sa podrobne vyjadril k vražde P. K., usvedčil chráneného svedka H. S. a jeho výpoveď je potvrdená i svedkom A. E., keď povedal, že práve H. S. mal P. K. udrieť tĺčikom na mäso do hlavy zozadu. Práve výpovede uvedených svedkov prvostupňový súd nepochopiteľne vyhodnotil, čo hraničí so znakmi svojvôle. Najpravdepodobnejší motív vraždy P. K. ozrejmil A. C., ktorého výpoveď nebola vyvrátená, má vnútornú logiku a súvisí s tým i odmietnutie vypovedať na hlavnom pojednávaní svedkom A. D.. Takéto poranenie hlavy nie je v rozpore so zisteniami znalcov z odvetvia súdneho lekárstva a to vzhľadom na chýbajúcu časť lebky. Svedok A. E. označil za osoby prítomné pri skutku H. S., B. S., Š. K. a možno aj A. C., teda nemá vedomosť o účasti Š. U. na vražde. Súd si teda vybral z výpovede iba tie skutočnosti, ktoré boli v súlade s tvrdeniami H. S. napriek tomu, že výpovede sú plné rozporov a nejasností,

6) vo vzťahu k svedkovi B. S. je treba poznamenať, že tento začal vypovedať až po tom, ako bol ovplyvnený H. S. po návšteve vo výkone trestu. Napokon žiaden zo svedkov neuviedol, že by či už A. C. alebo P. K. sa počas škrtania alebo následne pomohli, prípadne došlo k samovoľnému odchodu stolice, i keď poznatky súdneho lekárstva o takomto hovoria. Veľkým rozporom vo výpovedi H. S. je to, že pri zakopaní P. K. sa malo telo vyzliecť do spodného prádla a až po zakopaní ho napadlo, že nechali putá na rukách, ale nebolo vysvetlené, ako je možné vyzliecť človeka, ktorý má spútané ruky, v dôsledku čoho by muselo byť oblečenie roztrhané alebo prerezané, čo by si musel zapamätať. Napokon žiaden zo svedkov nepotvrdil, že by mal P. K. pri sebe telefón, na ktorý mal volať F. E., ktorý uviedol, že K. nezrozumiteľne rozprával, akoby bol omámený. Vzhľadom na to, že o telefóne, resp. telefonovaní nie je ani zmienka, výpovede svedkov H. S., B. S. a Š. K. možno z tohto hľadiska hodnotiť ako nehodnoverné, 7) prvostupňový súd nepostupoval pri hodnotení dôkazov v súlade so zásadou vnútornej logiky, ale s cieľom vybrať zo všetkých výpovedí tie skutočnosti, ktorých výsledkom bude odsudzujúci rozsudok,

8) nebol akceptovaný návrh na psychologické a psychiatrické vyšetrenie svedka Š. K., i keď takýto postup vyplýva z uznesenia krajského súdu zo dňa 11. 3. 2015,

9) rovnako, prvostupňový súd sa nevysporiadal s návrhom obhajoby na zastavenie trestného stíhania zo dňa 4. 11. 2015.

V závere odvolania navrhol, aby vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti, Krajský súd v Košiciach zrušil rozsudok Okresného súdu Košice I podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Tr. por. a vec podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vrátil Okresnému súdu Košice I na nové prejednanie a rozhodnutie.

I obžalovaný Š. U. sám podal doplnenie dôvodov odvolania, ktoré začína poukazom na porušenie ustanovení § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c), písm. d) Tr. por.

Z doplnenia odvolania vyplýva, že namieta porušenie ustanovenia § 321 ods. 1 písm. a) Tr. por. a to

10) porušením práva na obhajobu a zásadu zákonnosti a to v dôsledku nevyrovnania sa prvostupňovým súdom s argumentáciou obhajoby a to napriek tomu, že obhajoba veľmi precízne, jasne a logicky vyargumentovala procesné chyby, pokračuje námietkou previerky výpovede svedka H. S. na mieste dňa 18. 10. 2012 ako nezákonný a procesne neprípustný, ktorý svedok nepopisoval cestu, ako išli s obžalovanými z E. F. k vodnej hrádzi na miesto zakopania C.. H. S. bol vypočutý 17. 10. 2012 ako svedok, i keď vyplýva z trestného oznámenia z 25. - 26. 7. 2012, že sa priznáva k účasti a je podozrivý, preto mal byť vypočutý pri zachovaní postupu podľa § 205 ods. 1 Tr. por. (viď NS SR č. R 4/2013). Preto táto výpoveď nie je procesne prípustná, pretože nebolo mu vznesené obvinenie, iba C. B. a jeho obhajca nebol k úkonu prizvaný (NS SR R 1/200-II). Dôkaz získaný v rozpore so zákonom prenáša svoju nezákonnosť a procesnú nepoužiteľnosť aj na ďalší dôkaz, ktorý vychádza z obsahu nezákonne získaného dôkazu (viď NS SR sp.zn. 4Tz/9/2006, č. R 42/1990). Pokračuje námietkou nezákonnosti, ktorá začala previerkou výpovede H. S., ako i záverov z nich vyplývajúcich, taktiež námietkou, že prvostupňový súd neuveril výpovedi A. C., keď mal povedať, že sa mu H. S. zdôveril, že C. musel byť zabitý, lebo zradil B. K.. Ide tu o tvrdenie proti tvrdeniu a súd by sa nemal k tomu vyjadrovať, pokiaľ

C. B. a A. E. boli právoplatne oslobodení a obnova konania nebola povolená. H. S. musí tvrdiť všetko na C. B., lebo inak by sa zistilo, že trestnú činnosť organizoval on a nemohol by získať beztrestnosť. Ďalej poukazuje opätovne na záver znalkyne z odboru Psychológia PhDr. Karin Štiffelovej ohľadom H. S.. Výpoveď A. C. nie je v rozpore so žiadnym nezávislým dôkazom, naopak je v rozpore s výpoveďami H. S., A. E., B. S. a Š. K., ktoré sú v rozpore s radom dôkazov, okrem iného aj výpoveďou svedka Z. Č.. Namietajú určenie dňa smrti P. K., ktorý je podľa úmrtného listu 28. 2. 2003 a podľa informácií z pátracieho zväzku dňa 11. 2. 2003 s tým, že nebolo možné použiť z procesného hľadiska dôkazy z pátracieho zväzku, pretože boli vykonané úkony pred začatím trestného stíhania (viď NS SR, sp. zn. 2Tz/3/2003). Pretože súd vychádza z nezákonných dôkazov, z ktorých vyvodil závery, o ktoré opiera výrok o vine, porušil zásadu zákonnosti a práva na obhajobu a spravodlivý proces. Nezákonné boli výsluchy svedkov H. S., B. S., A. C. a Š. K., ktorí mali byť podozriví, nie ako svedkovia (viď NS SR, sp. zn. R 4/2013).

Porušenie ustanovenia § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

11) zdôrazňuje závery znalkyne PhDr. Karin Štiffelovej k osobám svedkov H. S., B. S. a A. E., z ktorých vyplýva, že tieto osoby sú nevierohodné, nehodnoverné, ľahko ovplyvniteľné a vypovedajú zo zisťovaných dôvodov výmenou za beztrestnosť. Zvýrazňuje obsah výpovedí svedka Z. Č., s obsahom ktorej sa okresný súd dostatočne nevysporiadal a tento svedok podstatným spôsobom spochybnil hodnovernosť H. S. aj B. S., ako i ďalšie skutočnosti vo vzťahu k jeho podplácaniu, i napokon nezákonné postupy v programe na ochranu svedkov. Pokračuje - ako už predtým - poukazom na nelogičnosť tvrdenia H. S., že P. K. mal spútané ruky za chrbtom, aj keď bol oblečený, následne bol vyzlečený, vhozený do jamy stále so spútanými rukami za chrbtom a zahrabaný. Nebolo by možné zblievať ho bez roztrhnutia, resp. obrezania šiat, čo je v rozpore s logikou a tak závažnú skutočnosť by si H. S. zapamätal. Zápisnica o ohliadke miesta činu sama o sebe neumožňuje vyslovenie záveru - bez ďalšieho stotožnenia zaistených stôp s konkrétnou osobou (napr. prostredníctvom daktyloskopie, trasologickej, DNA analýzy) - že určitý čin spáchala konkrétna osoba.

Pokračuje porušením ustanovenia odvolaním § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por.

12) konštatuje, že pri ohliadke domu č. XXX v Č. bola vykonaná prehliadka a neboli nájdené žiadne stopy, H. S. a A. E. R. povedali, že by nevedeli tento dom opoznať, čím nie je preukázané, že A. C. bol zavraždený v tomto dome, ide len o domnienku, nie dôkaz,

13) obdobne i u skutku v bode 2/ stotožnil rodinný dom č. XXX v M. nejaký policajt, nie vyšetrovateľ, čo je obídením zákona (viď NS SR 2To/7/2001),

Porušenie ustanovenia § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por.

14) pri právnej kvalifikácii skutkov tak v bode 1/, ako i 2/ došlo k porušeniu ustanovenia Trestného zákona, nakoľko nie sú dôkazy pre právnu kvalifikáciu tak, ako ju ustálil prvostupňový súd. Skutok v bode 1/ - právne kvalifikovaný podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. - je v zmysle § 67 ods. 1 písm. b) Tr. zák. premlčaný. U skutku v bode 2/ došlo k porušeniu § 219 ods. 2 písm. c) Tr. zák., pretože nie sú naplnené zákonné podmienky pre takú právnu kvalifikáciu, pretože nedošlo ku spáchaniu takého činu opätovne,

15) pri ukladaní trestu došlo k porušeniu § 219 ods. 2, § 35 ods. 2, § 35 ods. 1, s použitím § 29 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., pretože skutok v bode 1/ je premlčaný a skutok v bode 2/ by mohol byť právne kvalifikovaný iba podľa § 219 ods. 1 Tr. zák., kde je trestná sadzba 10 až 15 rokov, pričom uložený trest v trvaní 20 rokov je uložený v rozpore so zákonom,

16) prvostupňový súd sa nezapodieval návrhom na zastavenie trestného stíhania podľa § 281 ods. 1 Tr. por., z dôvodov § 9 ods. 1 písm. a) Tr. por., teda z dôvodu jeho premlčania a taktiež neexistujú dôkazy, na základe ktorých by bolo možné jeho konanie právne kvalifikovať podľa § 219 ods. 2 písm. h) Tr. zák., teda, že ho spáchal z obzvlášť zavrhnúťhodnej pohnútky,

17) úvahy prvostupňového súdu týkajúce sa týchto návrhov a záver, že nie je potrebné o nich samostatne rozhodovať, nezodpovedajú skutočne zistenému skutkovému stavu a zodpovedajúcej právnej kvalifikácii vo výroku rozsudku. Zo znenia skutku v bode 1/ nemožno dôjsť k záveru, že by som sa mal dopustiť skutku z obzvlášť zavrhnúťhodnej pohnútky, pretože z nej vo vzťahu k mojej osobe nevyplýva nijaký

motív, a teda uvedená skutková veta je v rozpore s právnou kvalifikáciou podľa § 219 ods. 2 písm. h) Tr.zák. Z dôvodu absencie odvolania prokurátora proti výroku o vine nemožno teda toto pochybenie napraviť vzhľadom na ustanovenie § 322 ods. 3 Tr.por.,

18) z výpovedí H. S. nevyplývajú žiadne relevantné okolnosti vo vzťahu k motívu A. C., čo sa týka jeho osoby. Nemal skutočne vedomosť o motíve vraždy ani nebol pri zakopávaní jeho tela. Toto nevyplýva, ba skôr naopak odporuje vyjadreniu C. B. H. S., „že je cudzí a nemusí o všetkom vedieť“. Napokon nebolo preukázané, že by mal nejakú finančnú alebo inú protihodnotu tak, ako konštatoval prokurátor a je v rozpore s rozhodnutím Špecializovaného trestného súdu, sp.zn. BB - 3T/32/2014, kde sa konštatuje, že túto pohnútku nemôže naplniť iba skutočnosť, že má ísť o tzv. nájomnú vraždu, pretože v takomto prípade nejde o pohnútku k činu, ale o spôsob jeho vykonania. Poukazuje na porušenie zákona, pokiaľ by sa odvolací súd nedostatočne zaoberal dôvodmi premlčania.

V závere doplnenia odvolania navrhol, aby odvolací súd podľa § 281 ods. 1 Tr.por. z dôvodov § 9 ods. 1 písm. a) Tr.por. zastavil trestné stíhanie pre skutok v bode 1/ obžaloby, a to z dôvodu premlčania, alternatívne, aby odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Tr.por. a podľa § 322 ods. 1 Tr.por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obhajca JUDr. Vladimír Habiňák taktiež doplnil dôvody odvolania tým, že

19) poukazuje na zásadné rozpory v skutku v bode 2/ vo výpovediach chráneného svedka H. S. a svedkov B. S. a Š. K. o prítomnosti H. S. v bare B., kde svedok Š. K. uvádza, že nebol svedkom udalosti v bare, nakoľko z neho odišiel, H. S. povedal, že v bare nikto nebol a napokon T. C. uviedol, že tam bolo viac ľudí. Svedkovia Š. K. a B. S.Č. sa rozchádzajú v spôsobe, akým bol P. K. donesený do domu v M.. Podrobne bolo popísané pôsobenie Š. U. v skutku v bode 2/ na rozdiel od toho, čo vypovedali svedkovia vo vzťahu k H. S.. Na základe týchto výpovedí je zrejmé, že skutky sa tak nemohli stať, výpovede svedkov sú nevierohodné a zle naučené. Celý skutok v bode 2/ postráda logiku, že by mal poškodeného uspať, ďalej odvieť do domu v M., tam uškrtiť a následne odniesť na miesto zakopania v katastri obce N. E., ide o výmysel svedka H. S.,

20) bolo porušené jeho právo na obhajobu, nakoľko pokiaľ vypovedal plnú moc JUDr. Milanovi Kuzmovi, všetky dôkazy vykonané po tomto a týkajúce sa náhradného obhajcu, boli porušené. Formálne po vypovedaní plnej moci síce obhajca zotrval na hlavnom pojednávaní, avšak nemal oprávnenie Š. U. zastupovať, toto nemala ani náhradná obhajkyňa, ktorá nemala byť na hlavnom pojednávaní prítomná,

21) prvostupňový súd pochybil, pokiaľ nevypočul C. B. ako svedka po vylúčení na samostatné konanie.

V závere doplnenia odvolania navrhol, aby krajský súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. a), písm. b), písm. c) Tr.por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr.por. vec vrátil Okresnému súdu Košice I na nové pojednanie a rozhodnutie.

Obdobne i prokurátor krajskej prokuratúry podal odvolanie po vyhlásení rozsudku do zápisnice o hlavnom pojednávaní, a to proti výroku o treste u obžalovaných G. B. a Š. U., a to v ich neprospech.

Z odôvodnenia podaného odvolania vyplýva, že prokurátor vytýka prvostupňovému súdu, pokiaľ dospel k záveru, že možnosť nápravy obžalovaného G. B. nie je zvlášť sťažená a z dostupných informácií o jeho osobe dospel k takémuto záveru. Prvostupňový súd nevzal dostatočne do úvahy, že obžalovaný G. B. bol v minulosti právoplatne uznaný vinným pre trestný čin vraždy podľa § 219 Tr. zák. a v aktuálnom konaní opätovne pre rovnaký trestný čin, pričom tento trestný čin je jedným z najzávažnejších, ak nie vôbec najzávažnejším trestným činom. Tým, že sa mal tohto trestného činu dopustiť opakovane, zvýšil sa stupeň nebezpečnosti jeho konania pre spoločnosť, ale svedčí i o charakterových a morálnych vlastnostiach obžalovaného. Prvostupňový súd nevzal do úvahy znalecký posudok z odboru Psychiatrie, z ktorého je zrejmé, že tak u obžalovaného G. B., ako i u obžalovaného Š. H. U. bola zistená dissociálna porucha osobnosti, pričom ide o trvalú povahovú poruchu, ktorá sa prejavuje ľahostajnosťou k pocitom druhých, nerešpektovaním sociálnych noriem, neschopnosťou prežiť si a uznať svoju vinu, či poučiť sa z nepriaznivých skúseností, prenášaním vlastnej viny na iných a neschopnosťou empatie. Najvýraznejšou charakteristickou črtou pri tejto poruche je neschopnosť prežiť a uznať si svoju vinu. Na základe

uvedeného, i s prihliadnutím, že bol celkovo 5-krát súdne trestaný, je náprava obžalovaného G. B. obzvlášť sťažaná, a preto je použitie ustanovenia § 29 ods. 2 Tr. zák., účinného do 31. 7. 2001 pri výroku o treste za opodstatnené. Nie je zrejmé, prečo súd ukladal trest na dolnej hranici sadzby, i keď sa jedná z pohľadu spáchania trestného činu vraždy o špeciálneho recidivistu.

Taktiež u obžalovaného Š. U. považuje použitie § 29 ods. 2 Tr. zák. v znení účinnom do 31. 8. 2003 za zákonné a dôvodné s následkom uloženia podstatne prísnejšieho trestu. Tento záver opiera o skutočnosť, že obžalovaný Š. U. mal spáchať dve vraždy a to nájomným a vopred naplánovaným spôsobom, ktoré oba skutky vykazujú znaky surovosti a boli namierené proti bezbranným obetiam. Štruktúra jeho osobnosti takémuto konaniu zodpovedá a obžalovaný bol v minulosti 3-krát súdom trestaný. Pri ukladaní trestu prvostupňový súd nevzal do úvahy absenciu poľahčujúcich a naopak, prevahu priťažujúcich okolností, pri ukladaní trestu súhrnného, a bolo potrebné uložiť tomuto obžalovanému trest odňatia slobody na hornej hranici sadzby.

V závere odvolania navrhol preto, aby krajský súd postupoval podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. por. a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. rozhodol o uložení prísnejšieho trestu obom obžalovaným.

Prokurátor vo vyjadrení k doplneniu odvolania obžalovaného Š. U. uvádza, že vnímanie udalostí každého svedka je z jeho uhla pohľadu aj podmienené jeho subjektívnymi vlastnosťami a schopnosťami, z čoho vyplýva, že vo výpovediach menovaných svedkov sú rozpory. Svedkovia vypovedali hodnoverne k spôsobu, akým došlo k usmrteniu P. K.. Čo sa týka porušenia práv po vypovedaní plnej moci, odkazuje na ustanovenie § 36 ods. 4, § 43 ods. 3 Tr. por., kde sú zreteľne vymedzené postupy obhajcu. Toto doplnenie odôvodnenia obsahuje podstatnú časť obhajobných tvrdení obžalovaného Š. U., ktorými sa súd v odôvodnení zaoberal. Napokon, čo sa týka skutku v bode 1/, z jeho obsahu jasne vyplýva zavrhnutiehodný motív oboch obžalovaných v snahe zabezpečiť nepravdivý dôkaz v inej trestnej veci, pričom vedomosť Š. U. je zrejmá, keď s ostatnými páchatelmi mal vylákať, zviazať a previesť A. C. na miesto činu, kde ho mal donútiť podpísať väčšie množstvo čistých listov papiera formátu A4, ktoré mali slúžiť na vyrobienie nepravdivého dôkazu.

Obžalovaný G. B. využil svoje právo v zmysle § 314 Tr. por. a podal vyjadrenie k odvolaniu prokurátora, v ktorom v plnom rozsahu zotrval na dôvodoch uvedených vo svojom odvolaní a navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora krajskej prokuratúry postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol ako nedôvodné.

Obdobne, i prokurátor krajskej prokuratúry využil svoje právo v zmysle § 314 Tr. por. a podal vyjadrenie k odvolaniu obžalovaného G. B.. Vyjadril nesúhlas s prezentovaným názorom, že chránení svedkovia boli zmanipulovaní a ich výpovede vykonštruované orgánmi činnými v trestnom konaní. Čo sa týka výhrady, že sa prvostupňový súd nevyrovnal s tvrdením obhajoby, že skutok v bode 1/ rozsudku je premlčaný, poukázal na písomné vyjadrenie zo dňa 10. 11. 2015. Čo sa týka odvolania obžalovaného G. B., tento v ňom zopakoval opätovne svoje obhajobné tvrdenia, s ktorými sa súd vysporiadal zrozumiteľne v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Ďalej, k odôvodneniu odvolania obžalovaného N. U. podaného prostredníctvom obhajcu JUDr. Vladimíra Habiňáka prokurátor krajskej prokuratúry uviedol, že sa nestotožňuje s tam prezentovanými závermi a to najmä v tvrdení, že prvostupňový súd si nekriticky osvojil dôkazy v neprospech obžalovaných, pričom neboli vyvrátené dôkazy v prospech obžalovaných.

K tomuto sa prvostupňový súd obsahovo vyjadril v odôvodnení rozsudku, rozviedol, prečo uveril jednotlivým usvedčujúcim dôkazom, a prečo neuveril dôkazom v prospech obžalovaných a navrhol odvolania obžalovaných zamietnuť.

Obdobne i prokurátor krajskej prokuratúry vzhľadom na doplnenie dôvodov odvolania obžalovaného G. B. doplnil svoje vyjadrenie, v ktorom uvádza, že obžalovaným uvádzané rozhodnutie sú právne záväzné vo veciach, v ktorých boli vydané, pričom právne názory v nich vyslovené môžu, ale nemusia byť použiteľné na inú trestnú vec. Pokiaľ sa týka oboznámenia trestného spisu z inej trestnej veci, ide o bežnú súčasť vykonávaného dokazovania nezávisle od toho, kedy bol vytvorený, ale kedy bol zabezpečený pre aktuálne trestné stíhanie. Chránený svedok H. S. je trestne stíhaný pre usmrtenie A. C. a iné skutky, v ktorých doposiaľ nebolo meritórne rozhodnuté a je nenáležité ich prejudikovať. Zmena postavenia C. B. neznamená okamžitú potrebu jeho opätovného výsluchu a tento nepovažuje za potrebný.

Prokurátor krajskej prokuratúry v konečnom návrhu na verejnom zasadnutí poukázal na svoj postup, ktorým napadol prvostupňové rozhodnutie a to vo výroku o treste u oboch obžalovaných, t.j. G. B. a Š. U.. Vzhľadom na to, že vo veci podali odvolanie proti výroku o vine obaja obžalovaní, tak sa vyjadril k týmto odvolaniam v písomnej forme, na obsahu ktorých vyjadrení k odvolaniam, resp. k doplneniu dôvodov odvolania v plnom rozsahu zotrval, pričom ide o vyjadrenia z 8.3., 9.5. a 26.5.2016. Pokiaľ sa týka výroku o vine v oboch skutkoch, je názoru, že tento záver je správny a opodstatnený a naopak, odvolania obžalovaných považuje za nedôvodné, preto navrhol, aby krajský súd ich podľa § 319 Tr. por. zamietol. Ďalej, zotrval na svojom písomnom odôvodnení odvolania z 9.2.2016 a zdôraznil, že v prípade obžalovaného G. B. podľa jeho názoru mal prvostupňový súd vo výroku o treste aplikovať ustanovenie § 29 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení do novely č. 253/2001 Zb., nakoľko boli k tomu splnené všetky zákonné predpoklady vrátane záveru o obzvlášť sťaženej náprave obžalovaného G. B.. Tento záver vyplýva totiž zo znaleckého posudku z odboru Psychiatrie, na ktorý prvostupňový súd v danom prípade chybne neprihliadol. Podľa tohto posudku obžalovaný G. B. trpí dissociálnou poruchou osobnosti, pričom ide o trvalú poruchu, ktorej najvýraznejšou črtou je neschopnosť prežiť a uznať si svoju vinu. Táto črta v prípade obžalovaného G. B. podľa jeho názoru neumožňuje nápravu obžalovaného, nakoľko základným predpokladom nápravy páchatela je priznanie si vlastnej viny. Tieto skutočnosti v spojení s tým, že obžalovaný G. B. bol doposiaľ 5-krát súdne trestaný - vrátane trestného činu vraždy - podľa neho odvodňovali uloženie tomuto obžalovanému výnimočného trestu odňatia slobody od 15 do 25 rokov, a to na jeho hornej hranici.

Vo vzťahu k obžalovanému Š. U. zastáva názor, že prvostupňový súd mal tomuto obžalovanému uložiť prísnejší trest v rámci výnimočného trestu odňatia slobody od 15 do 25 rokov. Prísnejšie potrestanie tohto obžalovaného je opodstatnené skutočnosťami, že obžalovaný Š. U. sa mal dopustiť trestného činu vraždy v dvoch prípadoch, ďalej vzhľadom na spôsob vykonania oboch skutkoch, vzhľadom na štruktúru osobnosti obžalovaného, vzhľadom k tomu, že tento bol doposiaľ 3-krát súdne potrestaný a že v jeho prípade existujú len priťažujúce, nie však poľahčujúce okolnosti a nakoniec, pretože obžalovanému sa ukladal trest súhrnný, je názoru, že obžalovanému Š. R. U. mal byť uložený výnimočný trest odňatia slobody na hornej hranici trestnej sadzby.

Z uvedených dôvodov navrhol zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o trestoch a uložiť obom obžalovaným výnimočné tresty odňatia slobody vo výmere do 25 rokov - každému - a ostatné výroky u obžalovaných ohľadom trestov ponechať v nezmenenej podobe.

Obhajca obžalovaného G. B. JUDr. Milan Kuzma v konečnom návrhu na verejnom zasadnutí úvodom predniesol, že musí citovať výrokovú časť rozsudku okresného súdu, z ktorej vyplýva, že G. B.Č. počas výkonu väzby v bližšie nezistenej dobe, nezisteným spôsobom mal nahovoriť ďalšiu osobu na fyzickú likvidáciu C.. Nechcel ďalej rozvíjať túto myšlienku s tým, že je nemysliteľné, že za to - hoci je to G. B. - mal by byť odsúdený. Je pravdou, že v tejto veci bolo vykonané rozsiahle dokazovanie, avšak toto dokazovanie bolo nesprávne vyhodnotené. V plnom rozsahu zotrval na svojom písomne odôvodnenom odvolaní, ktoré bolo podrobne oboznámené, sudkyňa v tejto veci urobila toľko procesných pochybení, na základe ktorých absolútne nemohla a nemala času objektívne vo veci rozhodnúť. Tieto sú prezentované v písomných dôvodoch, sú jasné zo zápisníc o hlavnom pojednávaní. Najväčšia procesná chyba bola - podľa jeho názoru - okolnosť, keď dňa 12.11.2015 vylúčila z tejto veci C. B. na samostatné konanie a túto chybu nie je možné reparovať. So záverom, že za čo tieto tresty majú byť uložené konštatoval, že Slovenská republika je právny štát a všeobecné súdy rozhodujú a majú rozhodovať podľa zákona. Trval na tom, že u jeho klienta nebolo absolútne ničím preukázané to, že by sa mal podieľať na tejto vražde.

Navrhol zrušiť rozsudok, alternatívne rozšíril petit, že súc presvedčený, že odvolací súd má naštudovaný vec natoľko, že môže rozhodnúť v zmysle § 285 písm. a) Tr. por., jeho klienta oslobodiť spod obžaloby krajského prokurátora a zároveň ho prepustiť z väzby na slobodu.

Obhajca obžalovaného Š. U. JUDr. Vladimír Habiňák v konečnom návrhu na verejnom zasadnutí predniesol, že trvá v celom rozsahu na podanom odvolaní a na písomných dôvodoch odvolania zo dňa 22.2.2016, ako i zo dňa 12.5.2016 a 18.5.2016. Má za to, že napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu nezodpovedá výsledkom vykonaného dokazovania a skutkové zistenia sú nejasné a neúplné a súd sa nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre toto rozhodnutie. Prvostupňový súd nerešpektoval zásadu „in dubio pro reo“, preto je napadnutý rozsudok vynesenej v rozpore s

nevyvrátiteľnou obhajobou jeho klienta. V plnom rozsahu zotrval na písomných dôvodoch odvolania a navrhol, aby odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu zrušil a vrátil Okresnému súdu Košice I na nové prejednanie a rozhodnutie, alternatívne navrhol, aby oslobodil jeho klienta spod obžaloby podľa § 285 písm. c) Tr. por.

Obžalovaný G. B. v konečnom návrhu na verejnom zasadnutí uviedol, že sa pridrižiava toho, čo povedal jeho obhajca. Myslí si, že za 3 a pol roka v tejto kauze už bolo povedané všetko, pre neho osobne tu nie je čo riešiť, vie, že je nevinný a že rozhodnutie bude v tomto zmysle.

Obžalovaný Š. U. v konečnom návrhu na verejnom zasadnutí uviedol, že v prvom rade by chcel poukázať na to, že aj napriek tomu, že požadoval o predloženie námietky zaujatosti voči tomuto senátu, nebolo mu vôbec umožnené, aby túto námietku zaujatosti ešte pred začatím tohto súdneho zasadnutia prečítal, a tak preto ju prečíta teraz. Pokračoval, že v prvom rade sa čuduje, že sa (predseda senátu) nechal delegovať na sudcu, čo sa týka predsedajúceho sudcu, pretože sám v predošlom konaní voči jeho osobe predložil námietku zaujatosti a to z kolegiality ku svojim kolegom. Sám uznal, že je voči nemu zaujatý, preto nerozumie, ako teraz chce vyniesť spravodlivý rozsudok, keďže konštatoval, že je voči jeho osobe zaujatý. Ďalej pokračoval a to tým, že v celom rozsahu prokurátor zavádzal krajský súd, kde konštatoval aj v tomto poslednom liste, ktorý sa dnes čítal, že výpovede svedkov sú totožné, pričom ani jedna výpoveď svedkov nie je totožná, jednoducho sa to „tí feťáci“ nenaučili. Poukázal ďalej a to na jednu vec, toto si prokurátor ani nemohol dovoliť, pretože tam bola jasná dohoda, nebudete ani obvinení, keby aspoň tu fintu, že ich s prísľubom, že keď poviete, to čo vám nakážeme, potom vám obvinenie stiahneme. K tomuto ani nedošlo, pretože by títo nevy povedali tak, ako povedala polícia a nesúhlasili by s tým. Všetko by sa zmenilo pokiaľ, keby boli H. S., Š. K., A. E., A. D., všetci keby boli obvinení a vtedy by sa dokázala celá pravda. Z preštudovaného spisového materiálu je zistiteľné, že títo ľudia klamú účelovo a tieto skutky nielenže ako vysvetlil krajský prokurátor, že sú sofistické, oni nedávajú žiadnu logiku, tieto skutky si vymyslel H. S. a tieto sa nikdy nemohli takým spôsobom stať. On má čisté svedomie, nikdy k žiadnej skupine nepatril, týchto skutkov sa nedopustil, a preto žiadal súd, aby ho v plnom rozsahu oslobodil a prepustil z vyšetrovacej väzby.

Krajský súd ako súd odvolací (ďalej len „odvolací súd“ - § 315 Tr.por.) skôr, než začal plniť svoju preskúmvaciu povinnosť podľa § 317 Tr.por. zisťoval, či odvolanie je prípustné, či bolo podané včas a oprávnenou osobou a či nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania, avšak z obsahu spisového materiálu zistil, že odvolanie je prípustné (§ 315 ods.1 Tr.por.), bolo podané včas - v zákonom stanovenej lehote a na mieste, kde možno tento opravný prostriedok podať (§ 309 ods. 1 Tr.por.), oprávnenými osobami (§ 307 ods. 1, ods. 2 Tr.por.) a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania.

Odvolací súd - pretože nezamietol odvolania podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a nezrušil rozsudok podľa § 316 ods. 3 Tr. por. - pri rozhodovaní o odvolaniach jednotlivých odvolateľov postupoval v zmysle ustanovenia § 317 ods. 1 Tr.por. a preskúmal tak zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým podali odvolatelia odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané neprihliadol, nakoľko by neodôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por.

V zmysle citovaného zákonného ustanovenia - vyjadrujúceho revízny princíp - odvolací súd preskúmvava len tie výroky, proti ktorým podal odvolateľ odvolanie, ako i správnosť postupu konania, predchádzajúceho napadnutému výroku rozsudku, s výnimkou, že odvolací súd musí prihliadnuť aj na chyby, ktoré síce odvolaním neboli vytýkané, ale ktoré sú takej povahy, že by odôvodňovali (po právoplatnosti rozsudku) podanie mimoriadneho opravného prostriedku - dovolania v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 Tr.por.

Podľa § 2 ods. 10 Tr.por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstaráť dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Tr.por., orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo, i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Preskúmaním obsahu spisového materiálu, ako i obsahu napadnutého rozhodnutia a napokon obsahu podaných opravných prostriedkov, odvolací súd zistil nasledovné.

Predmetná trestná vec týkajúca sa žalovaných skutkov v bodoch 1/ a 2/ už bola predmetom odvolacieho konania - vid' uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 11.marca 2015, sp.zn. 6To/87/2014 - a odvolací súd o odvolaní obžalovaných C. B., G. B. a Š. U. a prokurátora Krajskej prokuratúry Košice proti rozsudku Okresného súdu Košice I zo dňa 24.6.2014, sp.zn. 3T/28/2013, rozhodol tak, že podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c), písm. d) Tr.por. zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 1 Tr.por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Bolo úlohou prvostupňového súdu, aby za účelom zistenia skutkového stavu vo veci - o ktorom nebudú dôvodné pochybnosti - doplnil dokazovanie a to:

1) vypočutím svedka Š. K. - najmä ku skutku v bode 2/ a následne postupovať podľa vzniknutej situácie (ak by vyplynula napr. potreba konfrontácie, či prípadne iných úkonov),

2) pribrať opätovne do konania znalcov z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Psychiatria za účelom vyšetrenia duševného stavu tak obžalovaných, ako aj svedkov H. S., B. S., A. E. a A. C., avšak pri zachovaní procesného postupu podľa ustanovení § 148 ods. 2, resp. § 150 Tr.por., s doplnením otázok, na ktoré majú znalci v znaleckom posudku odpovedať a to o otázku, či znalci môžu, prípadne nemôžu urobiť spoľahlivé diagnostické závery o duševnom stave obžalovaných bez ich pozorovania v zdravotníckom ústave, resp. osobitnom oddelení nápravného zariadenia,

3) opätovne predvolať ako svedkov Z. Č., T. C. a A. D., poučiť ich - s dôrazom na ustanovenie § 130 ods. 2 veta prvá Tr. por.,

4) zistiť, kedy u svedka A. E. bol uplatnený postup podľa § 205 Tr.por.,

5) v odôvodnení rozhodnutia neopomenúť vyhodnotiť ako dôkaz aj výpoveď svedka Z. C.,

pričom podľa zistení odvolacieho súdu prvostupňový súd následne pri svojom postupe rešpektoval závery a pokyny vyplývajúce z uvedeného rozhodnutia a nimi sa aj riadil.

V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že zodpovednosť za dokázanie viny obžalovaného - teda dôkazné bremeno - má prokurátor na základe podanej obžaloby (§ 234 Tr.por. a nasl.), ktorú v konaní pred súdom zastupuje a tak realizuje obžalovací zásadu (§ 2 ods. 15 Tr.por.), nakoľko trestné stíhanie pred súdom je možné len na základe obžaloby.

Súd v štádiu trestného stíhania po podaní obžaloby rozhoduje ako nestranný orgán a zodpovednosť za dokázanie skutku, ktorý sa obžalovanému kladie za vinu, nesie ako žalujúca strana prokurátor.

Úlohou a cieľom dokazovania pred prvostupňovým súdom je dokázať, že:

- a) skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný, sa stal,
- b) skutok je trestným činom,
- c) skutok spáchal obžalovaný, a
- d) obžalovaný nie je pre nepríčetnosť trestne zodpovedný.

Podľa názoru odvolacieho súdu, správne postupoval prvostupňový súd, pokiaľ na základe pred ním vykonaného dokazovania po vyhodnotení vykonaných dôkazov dospel - a to vo vzťahu ku oboj žalovaným skutkom a u oboch obžalovaných - k pozitívnej odpovedi na každú z uvedených štyroch otázok.

Vo vzťahu ku skutkovým zisteniam prvostupňového súdu je potrebné uviesť, že tieto majú oporu vo vykonaných dôkazoch, na ktoré sa prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku odvolal a sú dostatočne podrobne rozobrané v odôvodnení preskúmaného rozsudku a nakoľko sa odvolací súd so zisteniami súdu prvého stupňa stotožňuje, v zásade odkazuje v ďalšom i na správne dôvody v ňom uvedené.

Zákonný postup vyžaduje zistiť pravdu a to minimálne v miere náležitého zistenia skutkového stavu pri žalovanom skutku, bez stanovenia formálnej schémy hodnovernosti ktoréhokoľvek dôkazu. Zákomom nie sú stanovené žiadne kvantitatívne a ani kvalitatívne pravidlá hodnotenia dôkazov, ani miera dôkazov potrebných na preukázanie nejakej skutočnosti a ani váha jednotlivých dôkazov.

Pri hodnotení dôkazov prvostupňový súd postupoval podľa svojho vnútorného presvedčenia a hodnotenie dôkazov je založené na logickom úsudku vyplývajúcom zo starostlivého uváženia všetkých dôkazov, a to ako získaných, tak aj vykonaných zákonným spôsobom.

Prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozsudku - v súlade s ustanoveniami § 165 ods. 1, § 167 a § 168 ods. 1 Tr.por. - riadne, logicky a presvedčivo vyložil, ktoré skutočnosti vzal za preukázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia pri rozhodovaní oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov tak jednotlivo, ako i vo vzájomných súvislostiach. Nakoľko ukladal súhrnný trest, označil ten skorší rozsudok, v ktorom nový rozsudok zrušil výrok o treste a nahradil ho výrokom o súhrnnom treste.

V zmysle ustanovenia § 168 ods. 1 Tr.por., v odôvodnení rozsudku súd stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky. Z kontextu ustanovenia § 168 ods. 1 Tr.por. teda vyplýva, že každý výrok rozsudku musí byť odôvodnený presvedčivo a tak, aby rozhodnutie súdu bolo preskúmateľné. Musí vychádzať z hodnotenia dôkazov v intenciách ustanovenia § 2 ods. 12 Tr.por., t.j. podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v súhrne.

Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je jednoznačne zrejmé, o ktoré konkrétne výpovede svedkov, znalcov ako i ďalšie dôkazy sa prvostupňový súd opieral a z obsahu ktorých vychádzal.

Odvolací súd už vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí konštatoval, že na preukázanie viny obžalovaného, súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa doplňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania, najmä ak v prejednávacom prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

Ako vyplýva z obsahu spisového materiálu, prvostupňový súd počas rozsiahleho dokazovania, vykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy a to tak výsluchom obžalovaných G. B. a Š. U., ako i :

- ku skutku v bode 1/ výsluchmi poškodenej M. C., svedkov H. S., A. E., A. C., Z. Č., T. C., S. R., N. M., Mgr. A. C., prečítaním výpovedí svedkov N. C., A. C., X. K. a A. E., výsluchmi znalcov z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Súdne lekárstvo MUDr. Miroslava Szaba a MUDr. Daniela Farkaša, znalkyne z odboru Kriminalistická biológia a genetická analýza Mgr. Lívie Zatkálkovej, PhD., znalcov z odboru Psychológia PhDr. Ľudovíta Beleša, PhDr. Evy Sklenárovej, PhDr. Evy Kitkovej, PhDr. Karin Štíffelovej, znalca z odboru Grafológia Vladimíra Rusnáka, znalca z odboru Písmoznalectvo a ručné písmo Mgr. Miroslava Koutného, prečítaním znaleckých posudkov KEÚ a ďalšími, najmä listinnými dôkazmi,
- ku skutku v bode 2/ výsluchmi poškodeného E. E., svedkov H. S., B. S., Q. Q., A. E., Š. K., K. A., A. D., Z. C., Mgr. A. C., U. Y., Z. C., A. C., prečítaním výpovede svedkyne Z. C., výsluchmi znalcov z

odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Súdne lekárstvo MUDr. Vlasty Vyhnáľkovej a MUDr. Nikitu Bobrova, CSc., znalcov z odboru Zdravotníctvo a farmácia, odvetvie Psychiatria MUDr. Ivica Mitríkovej - Kmečovej, a MUDr. Borisa Bodnára MBA, znalcov z odboru Psychológia PhDr. Ľudovíta Beleša, PhDr. Evy Sklenárovej, PhDr. Evy Kítkovej, PhDr. Karin Štiffelovej, prečítaním znaleckého posudku KEÚ z odboru Kriminálna biológia a genetická analýza, ako aj ďalšími, najmä listinnými dôkazmi,

z ktorých dôkazov po ich vyhodnotení vyplynulo, ako došlo k žalovaným skutkom.

Prvostupňový súd postupoval správne, ak za základ rozhodnutia vzal tú skupinu dôkazov, ktoré svedčia o vine oboch obžalovaných a vyvracajú ich obhajobu, a naopak, ak odmietol ako neakceptovateľné tie dôkazy, ktoré majú preukázať nevinu obžalovaných. Ide o výpovede svedkov - z určitého osobného dôvodu - v „priateľskejšom vzťahu“ s obžalovanými (A. C., Q. Q., U. Y., Z. C.). Odvolací súd považuje - z procesného hľadiska - za neakceptovateľné dôkazy i zápisnice o výsluchoch iných obvinených, prípadne obžalovaných, ako i svedkov v iných trestných veciach, nakoľko tieto boli realizované za iných procesných podmienok v iných trestných veciach.

Odvolací súd po splnení prieskumnej povinnosti tak zistil, že prvostupňový súd vo veci vykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy pre náležité zistenie skutkového stavu - v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie - v súlade s ustanovením § 2 ods. 10 Tr.por. a tieto i správne vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr.por.

Po vyhodnotení vykonaných dôkazov jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach dospel ku nespochybniteľnému právnemu záveru, že obaja obžalovaní sa dopustili - a to úmyselným konaním s úmyslom priamym - § 4 písm. a) Tr.zák. účinného v čase skutku - konania popísaného v skutku v bode 1/, obžalovaný Š.R. U. konania popísaného v skutku v bode 2/ a odvolací súd nemal pochybnosti o správnosti skutkových výrokov v napadnutom rozsudku, pretože tieto zodpovedajú výsledkom dokazovania na hlavných pojednaniach, ktorými dôkazmi bolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že sa stali tak, ako sú popísané vo výroku napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu.

Po splnení prieskumnej povinnosti na základe obsahu napadnutého rozhodnutia, ako i obsahu podaných opravných prostriedkov a napokon i obsahu celého spisového materiálu a z neho vyplývajúcich skutočností, odvolací súd reagujúc na odvolacie dôvody odvolateľov považuje za potrebné uviesť, že v rámci odvolacieho konania sa zaoberal všetkými najpodstatnejšími odvolacími námietkami odvolateľov.

Ďalej, najmä v súvislosti s výpoveďou svedka H. S., ale i svedka A. E., sa žiada poukázať na ustanovenie § 205 Tr.por., upravujúceho dočasné odloženie vznesenia obvinenia. V danom momente postačuje konštatovanie, že následkom dočasného odloženia vznesenia obvinenia v prípravnom konaní je, že u podozrivého sa mení jeho procesné postavenie a stane sa z neho svedok. Ak pominú dôvody na dočasné odloženie vznesenia obvinenia, policajť na pokyn prokurátora bez meškania vznesie obvinenie.

Osobu zadržanú ako podozrivú zo spáchania trestného činu, ak podozrenie nebolo rozptýlené, možno v konaní vedenom pre konkrétny skutok o jeho okolnostiach vypočuť ako svedka až po dočasnom odložení vznesenia obvinenia podľa § 205 ods. 1, ods. 2 Tr. por., teda po vyhotovení záznamu o dočasnom odložení vznesenia obvinenia policajtom s predchádzajúcim súhlasom prokurátora a podľa zistenia odvolacieho súdu sa tak postupovalo v prejednávanej príhode u oboch menovaných svedkov.

Odvolací súd považuje za potrebné k odvolacím námietkam jednotlivých odvolateľov uviesť nasledujúce úvahy.

K námietkam v bodoch a), f), n), ad)

Zásada akcesority spočíva v tom, že organizovaný návod a pomoc sa posudzujú ako účasníctvo podľa § 10 Tr.zák. len vtedy, ak sa páchatel hlavného trestného činu o čin aspoň pokúsil, inak pôjde v prípade organizátora, návodcu a pomocníka iba o prípravu podľa § 7 Tr.zák., ktorá je však trestná podľa tej istej trestnej sadzby ako v prípade návodcu s možnosťou zníženia trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu sadzby. Návodca je ten, kto v inom vzbudí rozhodnutie spáchať trestný čin, pritom sa predpokladá, že v dôsledku návodu došlo skutočne aspoň k pokusu trestného činu páchatel'a. Konkrétne formy návodu nie sú bližšie špecifikované v zákone, môžu záležať napríklad v prehováraní, príkazu, poučení a v iných spôsoboch vyvolávania rozhodnutí. Návod smeruje k individuálne určenej osobe a

čin, ktorý sa má vyvolať, musí byť určený aspoň v hlavných rysoch. U návodu nie je potrebné určiť podrobnosti činu, ku ktorému sa navádza a je dokonaný okamihom, kedy návodca vzbudil rozhodnutie spáchať trestný čin a návodca z hľadiska trestnej zodpovednosti zodpovedá len za to, k akému trestnému činu navádzal. Vykonaným dokazovaním bola preukázaná i subjektívna stránka konania obžalovaného G. B. dôkazmi vykonanými na hlavnom pojednávaní, ide najmä o výpovede svedkov H. S. a A. E.R..

V spomínanej trestnej veci ide o prípad Zachar a Čierny v. Slovensko, ktorý prípad sa týka práva nekriminalizovania svojej osoby, resp. práva neobviňovať sám seba (princíp nemo tenetur), a teda nepoužiteľnosti svedeckej výpovede získanej v priebehu predchádzajúceho správneho konania pod hrozbou trestnej sankcie v nasledujúcom trestnom konaní. Tu treba pripomenúť, že tento princíp sa však nevzťahuje na získavanie telesných vzoriek existujúcich nezávisle od vôle obvinenej osoby (krv, vlasy, moč a podobne), i keď je použitá istá forma donútenia. V tejto súvislosti je treba poukázať, že svedecká výpoveď je absolútne nepoužiteľná, ak je osoba následne obvinená, pričom toto úzko súvisí s prezumpciou neviny. Rovnako ako nie je možné vykonať prečítanie výpovede obvineného v úplne inom konaní ako listinný dôkaz, ide o odlišnosť medzi dôkazným prostriedkom (výpoveď obžalovaného) a nosičom dôkazu (zápisnicou o jeho výpovedi).

K námietke v bode b)

Procesné námietky odvolateľov neodhalili žiadne závažné procesné chyby, vrátane závažného porušenia ich obhajobných práv, ktoré by boli dôvodom na zrušenie napadnutého rozhodnutia v celom rozsahu a vrátenia prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

K námietkam v bodoch c), d), ch), i), m), ac)

Rozsiahle námietky označujú takéto svedecké výpovede za nepoužiteľné, nakoľko sú produktom „obchodu“ medzi orgánmi činnými v trestnom konaní a páchatelmi trestnej činnosti, ktorého predmetom je usvedčenie iných páchatel'ov. Týchto svedkov nemožno vypočúť, nakoľko ide o postup upravený zákonom a tento umožňuje v súvislosti s výpoveďou o trestnej činnosti iných osôb (súčasne aj o vlastnej trestnej činnosti) získať uvedené výhody, pričom však ide o legálny benefit, ktorý teda výpoveď svedka procesne nediskriminuje. Takáto výpoveď je zákonným dôkazom, čo však neznamená, že je pravdivá, ale neznamená to ani opak. Výpovede týchto svedkov (kajúcnikov) podliehajú voľnému hodnoteniu dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., rovnako ako každý iný dôkaz. Z tejto zásady vyplýva, že nie je zákonom predpísané, akým spôsobom, resp. akými dôkazmi musí byť určitá okolnosť dokázaná - pokiaľ ide o druh alebo počet potrebných dôkazov - nakoľko rozhodujúca je konkrétna dôkazná situácia. Súd pri posudzovaní určitej skutkovej okolnosti nie je teda žiadnym dôkazom viazaný, zároveň však žiaden zo zákonných dôkazov nie je ako podklad pre rozhodnutie vylúčený. Vina môže byť uznaná na základe ktoréhokoľvek legálneho dôkazu. Pri hodnotení dôkazov, najmä svedeckých výpovedí, je dôležitá i podstata zameraná na základ predmetného skutku ako trestného činu. A bol to práve C. B.Č., kto rozprával s H. S. pred akciou „Z. S. C.“, že keď ho G. potreboval, tak mu bol dobrý. Svedok S. R. sa o skutku (bod 1/, ako i ďalších vraždách) dozvedel od T. C., on sám nebol prítomný.

K ďalším odvolacím námietkam, týkajúcim sa rozporov v svedeckých výpovediach treba poznamenať, že svedecké výpovede nemôžu dosiahnuť úplnú jednotu a zhodu v každej realizačnej okolnosti jednotlivých vykonávaných činností a použitých postupov, to by naopak pôsobilo - vzhľadom k dokazovaným skutočnostiam a časovému odstupe - umelo a pochybne. Dôležitá je podstata skutku z hľadiska konania páchatel'a, v ktorom je zákonnými znakmi definovaný v zákone trestný čin. Tieto okolnosti musia byť spoľahlivo dokázané.

Len skutočnosť, že zo spolupráce osoby ako svedka s orgánmi činnými v trestnom konaní v zmysle § 205 ods. 1 Tr. por. plynú pre túto osobu zákonom predpokladané výhody (napríklad dočasné odloženie vznesenia obvinenia, poskytovanie sociálnej pomoci) nemôže zakladať nevierohodnosť takejto vedeckej výpovede. H. S. a A. E. sa sami rozhodli spolupracovať s políciou a vypovedať - i s tým rizikom, že sa vystavia trestnému postihu.

K námietkam v bodoch e), ab)

K tejto námietke je potrebné uviesť len toľko, že vierohodnosť výpovede ktoréhokoľvek svedka hodnotí súd, pričom obsah a závery znaleckého posudku z odboru Psychológia sú len jedným z „hodnotiacich kritérií“. Predmetný znalecký posudok nie je dôkaz ku skutku, ale len k osobám vypovedajúcich.

Nemožno opomenúť, že pokiaľ sú vo veci aj určité rozpory znalcov, je treba zdôrazniť, že každý prípad je iný prípad, vyžaduje iný postup.

Čo sa týka namietaného procesného úkonu previerky svedeckej výpovede na mieste, môže byť neodkladným a neopakovateľným úkonom, napríklad z hľadiska klimatických, resp. meteorologických podmienok.

I v súvislosti s predloženým listinným dôkazom - znaleckým posudkom znalkyne z odboru Psychiatria PhDr. Márie Gažiovej, PhD. je potrebné opätovne skonštatovať už povedané, že posúdenie hodnovernosti výpovede svedka je otázkou právnou, nie znaleckou.

K námietke v bode g)

K námietke, že skutok v bode 1/ obžaloby je premlčaný, odvolací súd konštatuje, že podľa § 67 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v znení účinnom ku dňu spáchania skutku, trestnosť činu zaniká uplynutím premlčacej doby, ktorá je 20 rokov, ak ide o trestný čin, za ktorý je možné uložiť výnimočný trest, ako je zrejme - s prihliadnutím na deň skutku - premlčacia doba neuplynula. Navyše, z hľadiska dĺžky premlčacej doby je rozhodujúci názor súdu na právnu kvalifikáciu po vykonaní hlavného pojednávania a nie to, ako bol skutok kvalifikovaný obžalobou alebo pri vznesení obvinenia v predchádzajúcich štádiách trestného stíhania.

K námietkam v bodoch h), t)

Táto odvolacia námietka je bezpredmetná, nakoľko sa vzťahuje k odkazu na konanie v netrestnej veci, ale sa žiada poznamenať, že o svojvôli pri aplikácii a výklade právnych predpisov - či už hmotnoprávných, alebo procesnoprávných - by bolo možno uvažovať a to len v prípade, ak by sa súd natoľko odchyľil od znenia príslušných zákonných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

K námietke v bode j)

Pri tejto odvolacej námietke je treba poznamenať len toľko, že keď sa odvolateľovi hodí obsah spisu v trestnej veci Krajského súdu Prešov, sp. zn. 1T/14/00, tak v takom prípade na neho odkazuje, pokiaľ sa nehodí, tak obsah tohto spisu napáda ako nezákonný dôkaz. Vo vzťahu k pravosti podpisu A. C.Ž. odvolací súd pripomína, že ak pravosť tohto podpisu na inkriminovanom liste postačovala v uvedenej trestnej veci ako súdu prvého stupňa, tak i odvolaciemu súdu - ktorým bol Najvyšší súd SR - je otázne, či bolo vôbec potrebné vykonávať tak rozsiahle dokazovanie k pravosti podpisu na inkriminovanom liste v tejto veci.

K námietke v bode k)

Svedok H. S. vo svojich výpovediach dostatočne vysvetlil motiváciu, ktorá ho viedla k tomu, že sa rozhodol vypovedať - a to s odstupom času - a aj vypovedal vo vzťahu k obojmu žalovanému skutkom.

K námietkam v bodoch l), z), aa)

V pojednávanej veci bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že došlo k spáchaniu žalovaného skutku v bode 1/, ktorý záver prvostupňového súdu sa neopiera o hypotetické tvrdenia - ako sa snaží navodiť odvolateľ - ale vychádza z konkrétnych a nezvratných faktov, ktoré sú preukázané jednotlivými dôkazmi.

K námietke v bode o)

Námietka, že došlo k porušeniu práv na obhajobu u H. S. a A. E., pričom títo boli vypočutí bez prítomnosti obhajcu, je z pohľadu procesného postavenia odvolateľa ako obžalovaného irelevantná, rozhodnutie vo veci Saunders v. Spojené kráľovstvo sa týka použiteľnosti svedeckej výpovede osoby, ktorá bola v ďalšom priebehu konania obvinená, i keď by sa na prvý pohľad mohlo zdať, že jej výpoveď neobsahuje sebaobviňujúci výrok (obdobne Zaichenko v. Rusko).

K námietkam v bodoch p), r), x)

Odvolateľom namietaná neexistencia zápisnice je z pohľadu dokazovania k žalovanému skutku právne irelevantná.

K námietke v bode s)

Táto odvolacia námietka je taktiež právne irelevantná, a to z dôvodu, že predmetný spis a jeho obsah musel byť oboznámený, nakoľko bol ukladaný odvolateľovi súhrnný trest vo vzťahu k trestnej veci Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 1T/14/00.

K námietke v bode u)

Odvolateľ venuje obširnú pozornosť výpovedi svedka Z. U., čo je pochopiteľné, nakoľko tento patrí do skupiny svedkov svedčiacich v jeho prospech a znevieryhodňujúcim výpovede svedkov, ktorí usvedčujú odvolateľa zo spáchania žalovaného skutku.

K námietke v bode v)

Predmetná výpoveď sa týka úplne iného skutku v úplne inej trestnej veci a je to konštatácia iného súdu, ktorou nie je - a nemôže byť - iný súd viazaný.

K námietke v bode y)

Vypočutie C. B. - po vylúčení jeho veci na samostatné konanie - ako svedka nebolo z procesného hľadiska možné, vzhľadom na to, že menovaný je naďalej v procesnom postavení vo vzťahu k žalovanému skutku - v bode 1/ - obžalovaným.

V súvislosti s námietkou, aby odvolací súd prikázal prvostupňovému súdu spojiť na spoločné konanie prejednávajúcu trestnú vec s vecou C. B. vylúčenou na samostatné konanie - námietka proti postupu podľa § 21 ods. 1 Tr.por., teda aplikácii zákonného ustanovenia o vylúčení a spojení vecí (z dôvodov urýchlenia konania alebo z iných dôležitých dôvodov) nie je na mieste - vo vzťahu k namietaniu porušenia práv obžalovaných - odvolateľov v aktuálne vedenom konaní.

K námietkam v bodoch 1) - 5),7)

Prvostupňový súd v napadnutom rozsudku dostatočne ozrejmil, prečo uveril svedeckým výpovediam svedkov H. S. a A. E.R. - pokiaľ usvedčujú obžalovaného zo spáchania skutku v bode 1/ a výpoveďou svedkov H. S., B. S. a Š. K. zo spáchania skutku v bode 2/ a taktiež ozrejmil, prečo neuveril výpovediam A. C. u skutku v bode 2/. Výpovede svedkov Q. Q., U. Y. a Z. C. sa môžu javiť z pohľadu obžalovaného ako svedčiace v jeho prospech, ale odporujú iným výpovediam, najmä svedka A. D., ktorý bol posledným zo svedkov, ktorý videl nebohého P. K. živého v Košiciach, keď nasadal k obžalovanému do jeho motorového vozidla, s ktorým obžalovaný aj s nebohým prišiel do N. E., ako i svedka E. E.P. - nevlastného brata nebohého P. K.. Naposledy menovaný svedok tiež vypovedal, ako sa mu nebohý nevlastný brat zveril s obavami o svoj život, ako aj počul, keď hovoril Q. Č., že sa ma stretnúť so Š. U. pri Hypermarkete R. v E. (k čomu aj došlo).

Áno, existujú tu dve skupiny svedkov, a práve jedna z nich - spolupáchatelia, ktorí sa rozhodli vypovedať ako svedkovia (označovaní ako tzv. kajúnci), svojimi výpoveďami usvedčujú obžalovaných zo spáchania žalovaných skutkov (uviedli - každý - svoj motív spolupráce), ktoré sú však v plnom rozsahu legálne, ako i celý procesný postup uplatnený orgánmi činnými v trestnom konaní a súdom.

Čo sa týka tvrdení A. E., A. C. a Z. Č., že bol na nich vyvíjaný nátlak zo strany orgánov činných v trestnom konaní, je otázka uhla pohľadu pri hodnotení presvedčovania páchatelov k spolupráci pri objasňovaní trestnej činnosti. Ak je poukazované na závery znalkyne z odboru Psychológia vo vzťahu k hodnoteniu svedeckej spôsobilosti svedkov, tu treba opätovne poznamenať - ako už bolo viackrát uvedené - že znalecký posudok je dôkazný prostriedok, ktorý je podkladom pre rozhodnutie orgánov činných v trestnom konaní, znalec uvádza odborné závery vždy len o otázkach skutkových (nie právnych) a znalecký posudok podlieha hodnoteniu rozhodujúceho orgánu tak, ako každý iný dôkaz. Odlišuje sa od ostatných dôkazov hľadiskami, z ktorých sa má vykonať hodnotenie.

Treba poznamenať, že tvrdenia svedkov Q. Q., U. Y. a Z. C. sú v rozpore s výpoveďou svedka Š. K., ktorý pri výpovedi uviedol osoby prítomné pri škrtení - išlo o Š. U., bol pritom aj B. S., ktorý svedok bol vypočutý až v štádiu konania pred súdom a tomuto predchádzala jeho dlhodobá neprítomnosť na území Slovenskej republiky. V súlade s tvrdením svedka Š. K. vyznievajú výpovede svedkov A. D. a Z. C..

Poranenie lebky kostrových pozostatkov P. K., ktoré mala byť spôsobené tým, že ho mal H. S. udrieť tĺčikom na mäso do hlavy zozadu, nezodpovedá kostrovému nálezu. Toto tvrdenie v rámci uplatnenej obhajoby využíva poškodenie lebky zemným strojom pri hľadaní a odkrývaní kostrových pozostatkov

nebohého (konštatácia znalcov z odboru Zdravotníctvo a farmácia odvetvie Súdne lekárstvo, Zápisnica o obhliadke miesta činu s fotodokumentáciou), pritom však znalci na kostrových pozostatkoch nenašli poranenia, ktoré by nasvedčovali mechanickému násiliu (bodné, strelné, sečné).

K námietke v bode 6)

Odvolaateľ poukazuje u oboch nebohých, či už u skutku v bode 1/ alebo 2/, že žiaden zo svedkov neuvádza, že by u niektorého z nich došlo počas škrtenia k samovoľnému odchodu moču, resp. stolice, i keď o tom hovoria poznatky zo súdneho lekárstva. Poukaz na absenciu oblečenia u P. K., i keď mal spútané ruky putami, o čom H. S. nevypovedal, nie je pravdivým. Svedok A. C. vypovedal, ako sa menovaný ešte v bare „posral“, zabalili ho do mechov s páskou a jeho veci dali do vreca. A. E. sa taktiež vyjadril, že si presne nepamätá, že by H. S. povedal, že K. buchli po hlave.

K námietke v bode 8)

Odvolaateľom namietané neakceptovanie návrhu na psychologické a psychiatrické vyšetrenie svedka Š. K. a takýto postup nevplyva z predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia Krajského súdu v Košiciach.

I keď nie všetky pokyny vyplývajúce z uznesenia odvolacieho súdu boli detailne splnené, toto neodôvodňuje tvrdenie, že prvostupňový súd nerešpektoval záväzné pokyny odvolacieho súdu, nakoľko vykonal celý rad krokov potrebných na zistenie pobytu a zaistenie účasti konkrétnych osôb, čo sa však vždy nepodarilo.

K námietkam v bodoch 9), 14), 15), 16)

V uvedených námietkach odvolaateľ upriamuje pozornosť na nesprávny postup prvostupňového súdu, pokiaľ sa tento nevysporiadal s návrhom na zastavenie trestného stíhania, a to z dôvodu premlčania skutku v bode 1/ obžaloby a následnej nesprávnej kvalifikácie u skutku v bode 2/ obžaloby, pretože tak nedošlo k spáchaniu trestného činu opätovne.

Odvolaací súd opätovne konštatuje, že skutok v bode 1/ obžaloby nie je premlčaný, pretože podľa § 67 ods. 1 písm. a) Tr. zák. v znení účinnom ku dňu spáchania skutku, trestnosť činu zaniká uplynutím premlčacej doby, ktorá je 20 rokov, ak ide o trestný čin, za ktorý je možné uložiť výnimočný trest, ako je zrejmé - s prihliadnutím na deň skutku - premlčacia doba neuplynula. Navyiac, z hľadiska dĺžky premlčacej doby je rozhodujúci názor súdu na právnu kvalifikáciu po vykonaní hlavného pojednávania a nie to, ako bol skutok kvalifikovaný obžalobou alebo pri vznesení obvinenia v predchádzajúcich štádiách trestného stíhania.

K námietke v bode 10)

H. S. bol vypočutý dňa 17. 10. 2012 - a treba podotknúť, že za prítomnosti JUDr. Milana Kuzmu (vtedy obhajcu odvolateľa) - a bol zachovaný postup podľa § 205 ods. 1 Tr. por., a preto je výpoveď procesne akceptovateľná. Navyiac, JUDr. Milan Kuzma bol vyrozumený i o ďalšom procesnom úkone, a to previerky výpovede svedka H. S. na mieste. O jednotlivých procesných úkonoch bola vyrozumená aj obhajkyňa JUDr. Katarína Dušáková. Určité časové rozdiely pri určení dňa smrti P. K. v porovnaní s úmrtným listom vyplývajú z príslušných administratívno-správnych predpisov, čo bolo taktiež objasnené. Listinné dôkazy nachádzajúce sa v tzv. pátracom zväzku bolo možné procesne použiť ako listinné dôkazy (odkaz na rozhodnutie NS SR, sp. zn. R/4/2013 je nesprávne. Ide o rozsudok z 25. októbra 2011, sp. zn. 2Tdo/32/2011 k otázke vzťahu špeciality a subsidiarity - § 172 a § 173 Tr. zák.).

K námietke v bode 11)

Odvolaací súd odkazuje na svoje vyjadrenie k námietkam v bodoch c), d), ch), i), m), ac). Čo sa týka faktu, že P. K. bol zahrabaný do jamy so spútanými rukami, pričom mal oblečené len spodné prádlo a bez roztrhania, resp. rozrezania šiat by toto nebolo možné a o tomto H. S. nehovoril, čo by si určite zapamätal, avšak o tomto svedok H. S. vypovedal, že tak urobili, keď sa vrátili k odvolateľovi na jeho žiadosť pomôcť kopať jamu, nakoľko ten sám nevládal. Navyiac, ako k tomu vypovedal A. C., že veci P. K. dali do vreca a telo zabalili do mechov s páskou.

K námietke v bode 12)

Skutočnosť, že ku skutku v bode 1/ došlo v predmetnom dome, nebráni ani tá skutočnosť, že tam neboli nájdené žiadne stopy a to, že bol A. C. zavraždený v tomto dome - a určené miesto činu - vyplýva z obsahu iných vykonaných dôkazov.

K námietke v bode 13)

Predmetný dom patrí príbuzným Š. K., ktorého tam večer poslal - aj brata B. - H.B. S. s tým, že bude potrebné niekoho postrážiť, P. K. dovezol odvolateľ spolu s A. C., ktorý následne odišiel.

K námietke v bode 17)

Otázkou spáchania skutku z obzvlášť zavrhnutiahodnej pohnútky odvolateľa sa súd zaoberá v inej časti rozhodnutia.

K námietke v bode 18)

Ak odvolateľ uvádza, že nemal motív pre vraždu A. C., tu postačuje len konštatovať, že konal úmyselne s úmyslom priamym, kde menovaného - aj on sám - v predmetnom dome donútil s inými podpísať čisté listy papiera formátu A4 a potom ho s ďalšími osobami zaškrtil, pričom bol aj svedok H. S.. Motív je tak zrejмый i zo samotného konania odvolateľa.

K námietke v bode 19)

Rozpory, ktoré hodnotí obhajoba ako zásadné - ku skutku v bode 2/ - ohľadom prítomnosti jednotlivých osôb v bare, resp. i v dome, tak ani odvolací súd nezistil také rozpory, ktoré by sa dali hodnotiť ako zásadné.

Svedok Š. K. išiel pre kľúče od rodinného domu v M., H. S. išiel pre svojho brata B. a tohto dovedol do baru, v ktorom sám zostal, nakoľko nebol v predmetnom dome. Výpovede vypočutých svedkov dokazujú, že to bol odvolateľ, kto v inkriminovaný deň vlastným motorovým vozidlom dovezol P. K. do N.L. E., dal mu uspávací prostriedok do nápoja, ako potom previezol s inou osobou P. K. do rodinného domu, kde ho vlastnoručne zaškrtil. Telo potom chcel zakopať, no musel si zavolať na pomoc ďalšie osoby, lebo sám to nevládal urobiť.

K námietke v bode 20)

Odvolateľ udelil plnú moc na zastupovanie v predmetnej trestnej veci JUDr. Milanovi Kuzmovi - opätovne - dňa 2. 11. 2015, doručení súdu 12. 11. 2015, ktoré na hlavnom pojednávaní dňa 12. 11. 2015 vypovedal s tým, že požiadal, aby mu súd poskytol lehotu na zvolenie si nového obhajcu.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní vyplýva, že bola prítomná i náhradná obhajkyňa JUDr. N. Perduková, PhD. Na predmetnom hlavnom pojednávaní boli vykonané listinné dôkazy a to za prítomnosti JUDr. Milana Kuzmu. Tu treba opätovne - a v súlade - s prvostupňovým súdom uviesť, že skôr zvolený alebo ustanovený obhajca je povinný plniť svoje povinnosti až do skutočného prevzatia obhajoby iným zvoleným alebo ustanoveným obhajcom. Neuniklo pozornosti odvolacieho súdu, že odvolateľ udelil - opätovne - plnú moc obhajkyňi JUDr. Kataríne Dušákovskej na zastupovanie, ktorá túto plnú moc vypovedala dňa 11. 11. 2015. Následne, nakoľko si odvolateľ nezvolil v súdom určenej lehote obhajcu, bol mu ustanovený ako obhajca ex offio JUDr. Vladimír Habiňák, ktorý ustanovenie prevzal dňa 23. 11. 2015 a odvolateľovi bolo toto doručené dňa 25. 11. 2015, a až potom sa pokračovalo v hlavnom pojednávaní.

Všeobecne k obhajobe v tejto veci sa žiada podotknúť, že osobám, ktoré boli vypočúvané, či pred orgánmi činnými v trestnom konaní alebo následne na hlavnom pojednávaní pred súdom, bolo v plnom rozsahu zabezpečené právo na obhajobu, nakoľko tieto osoby boli vypočúvané za prítomnosti obhajcov odvolateľa, resp. obhajca odvolateľa mal možnosť sa výsluchov týchto osôb zúčastniť a tak bolo zachované jeho právo na spravodlivé súdne konanie v súlade s článkom 6 odsek 3 Dohovoru.

Pokiaľ sa týka zmeny osoby zvoleného obhajcu v konaní pred súdom, treba opätovne zdôrazniť v súlade s platnou judikatúrou, že zodpovednosť za včasnú a okolnosťami prípadu primeranú voľbu obhajcu je na strane obhajovaného (t.j. odvolateľa) a všeobecnému súdu nevyplýva z toho žiadna povinnosť prispôsobovať režim konania a jeho priebeh predstavám a požiadavkám obhajcu, prípadne obžalovaného. To, či takéto zastúpenie prevezme obhajca na poslednú chvíľu, prípadne v čase zvýšeného zaťaženia, je vec profesionálnej zodpovednosti obhajcu.

K námietke v bode 21)

Opätovne možno len odkázať na vyjadrenie k námietke pod bodom y).

V prejednávanej veci bolo vykonané veľmi rozsiahle dokazovanie pred prvostupňovým súdom, pričom pri hodnotení dôkazov sa tento riadil racionálnym hodnotením skutkových zistení vyplývajúcich z vykonaného dokazovania. Namietanie vykonania rekognície podľa fotografie sa týka postupu v inej trestnej veci a s osobami, ktoré neboli ani vypočúvané, ani účastníkmi žiadneho vyšetrovacieho úkonu v tejto veci.

Vo vzťahu k rozsiahlym odvolacím námietkam obžalovaných považuje odvolací súd za potrebné zvýrazniť, že tvrdenia obžalovaných, ktoré tvoria podstatnú časť ich obrany, sú tvrdenia obštrukčného charakteru a sú pochopiteľne motivované snahou vyhnúť sa trestnej zodpovednosti za spáchanie žalovaných skutkov a tým i uloženiu trestu.

Opätovne, odvolací súd zdôrazňuje, že prvostupňový súd sa v zásade vyrovnal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie, vyhodnotil všetky doposiaľ známe okolnosti prípadu a urobil logické odôvodnenie skutkových zistení, ku ktorým sa dopracoval správnym procesným postupom v rámci kontradiktórneho procesu.

V odôvodnení rozhodnutia sa nevyžaduje, aby na každý argument - a to aj bezvýznamný pre rozhodnutie - bola v ňom daná špecifická odpoveď, to sa vyžaduje u argumentov rozhodných pre rozhodnutie.

Návrhy na doplnenie dokazovania zo strany obžalovaných a ich obhajcov prvostupňový súd zamietol, pretože neboli potrebné na objasnenie skutkového stavu a smerovali nad rámec potrieb dokazovania.

Jednou z odvolacích námietok oboch obžalovaných - možno povedať najpodstatnejšou - bolo spochybňovanie skutkových zistení, ku ktorým mal dospieť prvostupňový súd výsluchmi nevierohodných svedkov, ktorí sa mali sami podieľať na prejednávanej trestnej činnosti, avšak vo vzťahu k ich osobám boli použité osobitné trestno-procesné inštitúty (dočasné odloženie vznesenia obvinenia, prerušenie trestného stíhania), tzv. odklony, ktoré umožňujú postihnúť alebo miernejšie postihnúť dotknutého páchatel'a. Podstatou takého legislatívneho riešenia je prioritá záujmu spoločnosti na umožnení odhalenia a dokázania určitého druhu trestnej činnosti a jej najnebezpečnejších páchatel'ov.

Čo sa týka zásady totožnosti skutku, podstata tejto spočíva v dodržaní pravidla, že obžalovaný môže byť odsúdený len za skutok uvedený v podanej obžalobe. Totožnosť skutku je zachovaná v prípade úplnej zhody konania následku, zhody aspoň v konaní pri rozdielnom následku, zhody aspoň v následku pri rozdielnom konaní, ako aj v prípade, ak konanie alebo následok, prípadne oboje, budú zhodné aspoň čiastočne a to za predpokladu, že bude zhoda v podstatných okolnostiach, pri akceptácii zmien skutkového deja, ku ktorým došlo v priebehu dokazovania.

K právnej kvalifikácii konania oboch obžalovaných odvolací súd poznamenáva, že znak „opätovne“ je potrebné vykladať tak, že tento pojem vyjadruje vo všeobecnosti prípad, keď pred posudzovaným trestným činom spáchal páchatel' aspoň jeden rovnaký trestný čin, keď páchatel' opakuje trestný čin uvedený v odseku 1, t.j. trestný čin vraždy (bez ohľadu na jeho vývinové štádium), pričom nezáleží na tom, či za tento predchádzajúci trestný čin bol, resp. nebol odsúdený alebo potrestaný. Ide o viacčinný súbeh trestných činov - v tomto prípade rovnorodá konkurencia, ale aj o prípady, keď páchatel' už bol v minulosti za taký čin právoplatne odsúdený alebo potrestaný.

Naplnenie tohto znaku je potrebné skúmať taktiež z hľadiska ustanovenia § 88 Tr. zák., ktoré vyjadruje požiadavku, aby sa okolnosti, ktoré podmieňujú použitie vyššej trestnej sadzby posudzovali materiálne, t.j. aby sa na takú okolnosť prizeralo iba vtedy, keď podstatne zvyšuje stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť. V prejednanom prípade tak tomu nepochybne je - pri zohľadnení všetkých okolností prípadu vychádzajúcich z komplexného hodnotenia stupňa nebezpečnosti činu pre spoločnosť - § 3 ods. 4 Tr.zák.

Taktiež, za „inú zavrnutiahodnú pohnútku“ je potrebné považovať - všeobecne - pohnútku, ktorá je v príkrom rozpore s morálkou a svedčí o morálnej zvrhlosti, bezcitnosti, bezohľadnom sebeckve a absolútnej neúcte páchatel'a k ľudskému životu a naplnenie tohto znaku vyplýva zo samotného konania

oboch obžalovaných v jednotlivých skutkoch a je v súlade so závermi znalcov z odboru Zdravotníctvo a farmácia odvetvie Psychiatria.

Podľa § 321 ods. 1 Tr.por., odvolací súd zruší napadnutý rozsudok aj

- a) pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci alebo právo obhajoby,
- b) pre chyby v napadnutých výrokoch rozsudku, najmä pre nejasnosť alebo neúplnosť jeho skutkových zistení alebo preto, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie,
- c) ak vzniknú pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy,
- d) ak bolo napadnutým rozsudkom porušené ustanovenie Trestného zákona,
- e) ak je uložený trest neprimeraný, alebo
- f) ak je rozhodnutie o uplatnenom nároku poškodeného na náhradu škody v rozpore so zákonom.

Podľa odseku 3) citovaného zákonného ustanovenia, ak súd preskúmava všetky výroky, ale je chybná len časť napadnutého rozsudku a možno ju oddeliť od ostatných, zruší odvolací súd rozsudok len v tejto časti; ak však zruší hoci aj len sčasti výrok o vine, zruší vždy súčasne celý výrok o treste, ako aj ďalšie výroky, ktoré majú vo výroku o vine svoj podklad.

Odvolací súd vzhľadom na zistené skutočnosti dospel k záveru, že napadnutým rozsudkom bolo porušené ustanovenie Trestného zákona a bol uložený neprimeraný trest, uvedené zistené pochybenie prvostupňového súdu musel napraviť a tak postupoval v zmysle § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 3 Tr.por. - nakoľko odvolanie v neprospech oboch obžalovaných bolo obmedzené v zmysle § 317 ods. 1 Tr.por. proti výroku o treste - a zrušil výrok o treste u oboch obžalovaných.

Nakoľko odvolací súd mohol po zrušení napadnutého rozsudku vo výroku o treste rozhodnúť vo veci aj sám na základe skutkového stavu zisteného v napadnutom rozsudku - nakoľko tento bol vo vzťahu ku obom žalovaným skutkom náležite zistený - postupoval v súlade s ustanovením § 322 ods. 3 Tr.por. a na skutkovom základe zistenom prvostupňovým súdom rozhodol znovu o treste, pričom pri ukladaní trestov jednotlivým obžalovaným sa riadil nasledujúcimi úvahami.

Prokurátor krajskej prokuratúry, ktorý ako odvolateľ napadol odvolaním výrok o treste u obžalovaného G. B. dôvodil, že prvostupňový súd mal vo výroku o treste aplikovať ustanovenie § 29 ods. 2 Tr. zák. č. 140/1961 Zb. v znení do novely č. 253/2001 Zb., nakoľko boli k tomu splnené všetky zákonné predpoklady vrátane záveru o obzvlášť sťaženej náprave obžalovaného G. B., ktorý záver vyplýva totiž zo znaleckého posudku z odboru Psychiatrie, na ktorý prvostupňový súd v danom prípade chybne neprihliadol. Podľa tohto posudku obžalovaný G. B. trpí dissociálnou poruchou osobnosti, pričom ide o trvalú poruchu, ktorej najvýraznejšou črtou je neschopnosť prežiť a uznať si svoju vinu. Táto črta v prípade obžalovaného G. B. podľa jeho názoru neumožňuje nápravu obžalovaného, nakoľko základným predpokladom nápravy páchatel'a je priznanie si vlastnej viny, vrátane trestného činu vraždy - podľa neho odôvodňovali uloženie tomuto obžalovanému výnimočného trestu odňatia slobody od 15 do 25 rokov, a to na jeho hornej hranici.

K uvedenej odvolacej námietke odvolací súd poznamenáva, že túto dissociálnu poruchu osobnosti diagnostikovali obžalovanému znalci z odboru Zdravotníctvo a farmácia odvetvie Psychiatria MUDr. Ivica Mitříková - Kmečová a MUDr. Boris Bodnár, MBA, a to pri vyšetrení jeho duševného stavu pri posudzovaní trestnej zodpovednosti.

Osobu obžalovaného v priebehu doterajšieho trestného stíhania vyšetrovali neúspešne viacerí znalci z odboru Psychológia - Klinická psychológia dospelých, a to PhDr. Eva Sklenárová pre negatívny postoj obžalovaného nemohla vykonať jeho psychologické vyšetrenie, obdobne vo veci prvostupňovým súdom pribatá znalkyňa z odboru Psychológia - Klinická psychológia dospelých a Klinická psychológia detí PhDr. Karin Štíffelová nerealizovala psychologické vyšetrenie obžalovaného, nakoľko odmietol toto absolvovať.

Odvolací súd pri určení druhu trestu a jeho výmery prihliadol u obžalovaného G. B. najmä na stupeň nebezpečnosti konania obžalovaného pre spoločnosť, jeho pomery, ako i na možnosť jeho nápravy a

dospel k záveru, že pre splnenie účelu trestu v zmysle § 23 ods. 1, § 31 Tr. zák. účinného do 31.12.2005, je potrebné uložiť obžalovanému nasledujúci trest.

Podľa § 29 ods. 1 Tr.zák. účinného do 31.8.2002, výnimočným trestom sa rozumie jednak trest odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov, jednak trest odňatia slobody na doživotie. Výnimočný trest sa môže uložiť len za trestný čin, pri ktorom to tento zákon v osobitnej časti dovoľuje. Ak súd uloží takýto trest, môže zároveň rozhodnúť, že doba výkonu disciplinárneho trestu celodenného umiestnenia do uzavretého oddelenia a umiestnenia do samoväzby sa na účely podmienenečného prepustenia do doby výkonu trestu nezapočítava.

Podľa § 29 ods. 2 Tr.zák. účinného do 31.8.2002, trest odňatia slobody nad pätnásť rokov až do dvadsiatich piatich rokov môže súd uložiť iba vtedy, ak stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť je veľmi vysoký a možnosť nápravy páchatelia je obzvlášť sťažená.

Podľa § 29 ods. 3 Tr.zák. účinného do 31.8.2002, trest odňatia slobody na doživotie môže súd uložiť iba páchatelovi, ktorý spáchal trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 2 alebo ktorý pri trestnom čine vlastizrady (§ 91), teroru podľa § 93 alebo § 93a ods. 3, všeobecného ohrozenia podľa § 179 ods. 3 alebo genocídiu (§ 259) zaviniť smrť iného úmyselne, a to za podmienok, že

- a) stupeň nebezpečnosti takého trestného činu pre spoločnosť je mimoriadne vysoký vzhľadom na obzvlášť zavrhnutiehodný spôsob vykonania činu alebo na obzvlášť zavrhnutiehodnú pohnútku alebo na obzvlášť ťažký a ťažko napravitelný následok,
- b) uloženie takého trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a
- c) nie je nádej, že by páchatelia bolo možné napraviť trestom odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov.

Odvolačný súd - v zhode s prvostupňovým súdom - na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že u obžalovaného G. B. nie sú splnené súčasne všetky podmienky uvedené v citovanom zákonom ustanovení pre uloženie takého výnimočného trestu, a to najmä podmienka, že nie je nádej, že by obžalovaného bolo možné napraviť trestom odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov.

Odvolačný súd ukladal trest podľa § 219 ods. 2, § 35 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 29 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31.7.2001, pričom podľa § 219 ods.2 tohto zákona mohol uložiť trest odňatia slobody na dvanásť až pätnásť rokov alebo výnimočný trest (odňatie slobody od 15 do 25 rokov, resp. na doživotie), nakoľko čin uvedený v odseku 1 spáchal obžalovaný opätovne a z obzvlášť zavrhnutiehodnej pohnútky (viď vyššie).

Vo vzťahu k výške trestu u obžalovaného G. B., odvolací súd dospel k záveru, že pre splnenie účelu trestu bude postačovať uloženie výnimočného trestu odňatia slobody, a to na dolnej hranici sadzby, ktorý trest dostatočne zabezpečí ochranu spoločnosti pred obžalovaným, zabráni mu v páchaní trestnej činnosti a povedie ho k tomu, aby sa viac nedopustil ďalšej trestnej činnosti. Prihliadol i na veľmi vysoký stupeň nebezpečnosti konania obžalovaného pre spoločnosť, na následok činu, osobu obžalovaného, ako aj na skutočnosť, že obžalovaný G. B.Č. je za trestný čin vraždy súdený opätovne a je účastníkom skutku vo forme návodcu na trestný čin, a preto bolo potrebné obžalovanému uložiť takýto trest odňatia slobody, avšak je názoru, že uloženie prísnejšieho trestu odňatia slobody by bolo neprímerane prísne a v rozpore so zásadou proporcionality trestu. Uložený trest považuje za primeraný stupňu narušenia obžalovaného a dostatočný tak v rámci individuálnej represie, ako i generálnej prevencie.

Ako prítiažujúce okolnosti - § 34 Tr.zák. - súd hodnotil skutočnosti, že obžalovaný spáchal viac trestných činov - písm. i) a bol už pre trestný čin odsúdený - písm. j), avšak žiadnu poľahčujúcu okolnosť - § 33 Tr.zák. súd nezistil.

Obžalovaný G. B. bol doposiaľ štyrikrát súdom trestaný pre rôznu trestnú činnosť (jedno odsúdenie má zákonnú fikciu zahladenia), naposledy bol odsúdený rozsudkom Krajského súdu v Prešove zo dňa 17.12.2003, sp. zn. 1T/14/00, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 23. júna 2004, sp. zn. 5To/13/2004 pre spolupáchatelstvo pokusu trestného činu vraždy podľa § 9 ods. 2, § 8 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. zák. a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 12 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák. zaradený do III. nápravno-výchovnej skupiny, ktorý dňa 24.11.2011 vykonal.

Prvostupňový súd pribral do konania znalkyňu z odboru Psychológia - Klinická psychológia dospelých a Klinická psychológia detí PhDr. Karin Štiffelovú za účelom podania znaleckého posudku, ktorého úlohou - okrem iného - bolo i zistenie resocializačnej prognózy obžalovaného. Znalkyňa však nerealizovala psychologické vyšetrenie obžalovaného, nakoľko ho odmietol absolvovať.

Nakoľko odvolací súd ukladal obžalovanému G. B. trest odňatia slobody za trestný čin uvedený v § 62 Tr.zák. účinného do 31.7.2004, podľa § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák. ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do III. nápravnovúchovnej skupiny, nakoľko nezistil žiaden dôvod na iné zaradenie na výkon trestu odňatia slobody (§ 39a ods. 3 Tr. zák. do 31.7.2004).

Obžalovaný G. B. v skutku v bode 1/ „... počas výkonu väzby v bližšie nezistenej dobe a nezisteným spôsobom z Ústavu na výkon väzby a Ústavu na výkon trestu odňatia slobody v Prešove nahovoril ďalšiu osobu na fyzickú likvidáciu A. C. za účelom, aby tento podpísal listinu, ktorá bude použitá ako písomné priznanie k trestnému činu,...“, teda nebol vykonaným dokazovaním zistený presnejšie deň - dátum tohto jeho konania, ale podľa názoru odvolacieho súdu mohlo to byť len v období od 24.11.1999 do 2.2.2001.

Odsudzujúcim rozsudkom súdu prvého stupňa za iný jeho trestný čin sa rozumie prvý odsudzujúci rozsudok za iný trestný čin - bez ohľadu na to, či v riadnom alebo mimoriadnom opravnom konaní bol tento rozsudok zrušený, pokiaľ sa konanie skončilo právoplatným odsúdením páchateľa. V predmetnej veci je takým rozsudkom rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 24.11.2000, sp.zn. 1T/14/00, ktorý bol zrušený v riadnom opravnom konaní uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. marca 2001, sp.zn. 2 To 7/2001.

Nakoľko sa nepodarilo zistiť presnejšie deň skutku - teda z pohľadu hodnotenia konania obžalovaného G. B. v ňom - odvolací súd to vyhodnotil v jeho prospech a dospel tak k záveru, že boli splnené podmienky pre uloženie súhrnného trestu.

Podľa § 35 ods. 2 Tr.zák. účinného do 31.8.2003, súd uloží súhrnný trest - podľa zásad uvedených pre ukládanie súhrnného trestu za dva alebo viac trestných činov - keď odsudzuje páchateľa za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchateľovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu musí súd vysloviť trest straty čestných titulov a vyznamenaní, straty vojenskej hodnosti, prepadnutia majetku alebo prepadnutia veci, ak taký trest bol vyslovený už skorším rozsudkom.

Pretože bolo potrebné napraviť pochybenie prvostupňového súdu - spočívajúce v neuložení súhrnného trestu - a tak odvolací súd podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31.7.2001 zrušil výrok o treste a spôsobe jeho výkonu v rozsudku Krajského súdu v Prešove zo dňa 17.12.2003, sp. zn. 1T/14/00, ktorým bol - v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 23. júna 2004, sp. zn. 5To/13/2004 - odsúdený pre spolupáchateľstvo pokusu trestného činu vraždy podľa § 9 ods. 2, § 8 ods. 1, § 219 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. zák. a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 12 rokov, na výkon ktorého bol podľa § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák. zaradený do III. nápravnovúchovnej skupiny, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, nakoľko vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Prokurátor krajskej prokuratúry, ktorý ako odvolateľ napadol odvolaním výrok o treste u obžalovaného Š. U., dôvodil, že vo vzťahu k tomuto obžalovanému zastáva názor, že prvostupňový súd mal tomuto obžalovanému uložiť prísnejší trest v rámci výnimočného trestu odňatia slobody od 15 do 25 rokov. Prísnejšie potrestanie tohto obžalovaného je opodstatnené skutočnosťami, že sa mal dopustiť trestného činu vraždy v dvoch prípadoch, ďalej vzhľadom na spôsob vykonania oboch skutkoch, vzhľadom na štruktúru osobnosti obžalovaného, vzhľadom k tomu, že v jeho prípade existujú len priťažujúce, nie však poľahčujúce okolnosti a nakoniec, pretože obžalovanému sa ukladal trest súhrnný, je názoru, že obžalovanému Š. U. mal byť uložený výnimočný trest odňatia slobody na hornej hranici sadzby.

Odvolací súd pri určení druhu trestu a jeho výmery prihliadol u obžalovaného Š. U. najmä na stupeň nebezpečnosti konania obžalovaného pre spoločnosť, jeho pomery, ako i na možnosť jeho nápravy a dospel k záveru, že pre splnenie účelu trestu v zmysle § 23 ods. 1, § 31 Tr. zák. účinného do 31.12.2005, je potrebné uložiť obžalovanému nasledujúci trest.

Podľa § 29 ods. 1 Tr.zák. účinného do 31.8.2003, výnimočným trestom sa rozumie jednak trest odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov, jednak trest odňatia slobody na doživotie. Výnimočný trest sa môže uložiť len za trestný čin, pri ktorom to tento zákon v osobitnej časti dovoľuje. Ak súd uloží takýto trest, môže zároveň rozhodnúť, že doba výkonu disciplinárneho trestu celodenného umiestnenia do uzavretého oddelenia a umiestnenia do samoväzby sa na účely podmieneného prepustenia do doby výkonu trestu nezapočítava.

Podľa § 29 ods. 2 Tr.zák. účinného do 31.8.2003, trest odňatia slobody nad pätnásť rokov až do dvadsiatich piatich rokov môže súd uložiť iba vtedy, ak stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť je veľmi vysoký a možnosť nápravy páchatel'a je obzvlášť sťažená; to neplatí, ak súd ukladá tento výnimočný trest podľa § 94 ods. 2 alebo § 259b ods. 2.

Podľa § 29 ods. 3 Tr.zák. účinného do 31.8.2003, trest odňatia slobody na doživotie môže súd uložiť iba páchatel'ovi, ktorý spáchal trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 2 alebo ktorý pri trestnom čine vlastizrady (§ 91), teroru podľa § 93 alebo § 93a ods. 3, terorizmu podľa § 94 ods. 2, všeobecného ohrozenia podľa § 179 ods. 3, genocídia (§ 259) alebo zločinu proti ľudskosti podľa § 259b ods. 2 zavinil smrť iného úmyselne, a to za podmienok, že

- a) stupeň nebezpečnosti takého trestného činu pre spoločnosť je mimoriadne vysoký vzhľadom na obzvlášť zavrhnutiahodný spôsob vykonania činu alebo na obzvlášť zavrhnutiahodnú pohnútku alebo na obzvlášť ťažký a ťažko napravitel'ný následok,
- b) uloženie takého trestu vyžaduje účinná ochrana spoločnosti a
- c) nie je nádej, že by páchatel'a bolo možné napraviť trestom odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov.

Tiež i tu odvolací súd - v zhode s prvostupňovým súdom - na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že u obžalovaného Š. U. nie sú splnené súčasne všetky podmienky uvedené v citovanom zákonom ustanovení pre uloženie takého výnimočného trestu, a to najmä podmienka, že nie je nádej, že by obžalovaného bolo možné napraviť trestom odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov.

Odvolací súd ukladal trest podľa § 219 ods. 2, § 35 ods. 2 Tr. zák., s použitím § 29 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného do 31.8.2003, pričom podľa § 219 ods. 2 tohto zákona mohol uložiť trest odňatia slobody na dvanásť až pätnásť rokov alebo výnimočný trest (odňatie slobody od 15 do 25 rokov), nakoľko čin uvedený v odseku 1 spáchal obžalovaný opätovne (viď vyššie).

Osobu obžalovaného v priebehu doterajšieho trestného stíhania vyšetřovali viacerí znalci z odboru Psychológia, pričom znalkyňa z odboru Psychológia - Klinická psychológia dospelých PhDr. Eva Sklenárová - po psychologickom vyšetření - uzavrela, okrem iného, že obžalovaný má nadpriemerné pamäťové schopnosti vo všetkých zložkách pamäti. Osobnostne je extrovert, s egocentrickou orientáciou, pohotovosťou k výbušnosti a impulzivite a vie sa pretvarovať podľa okolností. Citovo je povrchný a chýba mu empatia. Miera jeho agresivity je vyššia ako norma (oblasť fyzická, priama agresia, popudlivosť - reaguje silne aj na malé provokácie). Je spontánny, expanzívny, dynamický a seba preferujúci. Má sklon k útočnosti a prejavom nepriateľstva, ale aj nadmernú súťaživosť a seba presadzovanie sa. Prevláda u neho plánovaná a premyslená agresia, bez zábran k porušovaniu noriem a pravidiel. K prognóze resocializácie sa nevyjadřila, nakoľko táto otázka v zadaní nebola, následne, po vypracovaní doplňujúcich otázok smerujúcich práve k objasneniu tejto prognózy, obžalovaný odmietol spolupracovať, preto nemohol byť doplnený znalecký posudok. Pri opakovanej výpovedi pri konfrontácii so znaleckým posudkom PhDr. Evy Kitkovej uviedla, že odlišné závery pri hodnotení môže byť - v zásade - spôsobená použitými projektívnymi technikami.

Ďalšou bola znalkyňa z odboru Psychológia PhDr. Eva Kitková, ktorá vypracovala znalecký posudok na žiadosť obhajoby - JUDr. Peter Pandy - a táto po psychologickom vyšetření uzavrela, že obžalovaný má neporušenú pamäť vo všetkých jej zložkách, na priemernej až nadpriemernej úrovni. L-skóre je

na nízkej úrovni, nevýznamné. Osobnosť je skôr extrovertovaná, je ambiciózny. Nezistila sklony ku zveličovaniu, klamaniu, má dobrú sociálnu inteligenciu, je citlivý, empatický. Nie je násilnícky, agresívny typ osobnosti, a to ani voči okoliu, ani voči sebe samému. Z hľadiska resocializácie - prognózy prevýchovy obžalovaného je táto z hľadiska psychologického veľmi dobrá, s vysokým potencionálnym efektom v krátkodobom časovom horizonte.

Uniklo však pozornosti prvostupňového súdu, že PhDr. Eva Kitková je síce znalkyňa z odboru Psychológia, ale znalkyňa z odboru Psychológia - Klinická psychológia detí, teda predmetný znalecký posudok, vrátane jeho záverov a obsahu výpovede znalkyne na hlavnom pojednávaní, je ale pre potreby aktuálne prejednávaneho prípadu absolútne nepoužiteľný.

Napokon, vo veci prvostupňovým súdom pribratá znalkyňa z odboru Psychológia - Klinická psychológia dospelých a Klinická psychológia detí PhDr. Karin Štiffelová nerealizovala psychologické vyšetrenie obžalovaného, nakoľko i on odmietol toto absolvovať.

Dissociálnu poruchu osobnosti obžalovaného Š. U. diagnostikovali i tomuto obžalovanému znalci z odboru Zdravníctvo a farmácia odvetvie Psychiatria MUDr. Ivica Mitríková - Kmečová a MUDr. Boris Bodnár, MBA.

Obžalovaný Š. U. bol doposiaľ trikrát súdom trestaný (jedno odsúdenie má zákonnú fikciu zahľadania), naposledy bol odsúdený rozsudkom Špeciálneho súdu v Pezinku zo dňa 6.6.2006, sp. zn. PK 1 TŠ 1/2005, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 7. decembra 2006, sp. zn. 1 ToŠ 45/2006 pre spolupáchateľstvo trestného činu pozbavenia osobnej slobody podľa § 9 ods. 2, § 232 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31.12.2004 a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 a pol roka, na výkon ktorého bol zaradený podľa § 39a ods. 2 písm. a) Tr. zák. do I. nápravno-výchovnej skupiny, z výkonu ktorého bol podmienene prepustený uznesením Okresného súdu Bratislava 1 zo dňa 6.2.2007, sp.zn. 4 Pp 80/06 na skúšobnú dobu 3 rokov, osvedčil sa dňa 21.3.2012.

Vo vzťahu k výške trestu u obžalovaného Š. U., odvolací súd riešil, či pre splnenie účelu trestu bude postačovať uloženie výnimočného trestu odňatia slobody, a to v strede sadzby, ktorý trest dostatočne zabezpečí ochranu spoločnosti pred obžalovaným, zabráni mu v páchaní trestnej činnosti a povedie ho k tomu, aby sa viac nedopustil ďalšej trestnej činnosti. Prihliadol i na stupeň nebezpečnosti konania obžalovaného pre spoločnosť, na následok činu, osobu obžalovaného, ako aj na skutočnosť, že obžalovaný N. U. je súdený za dva trestné činy vraždy. Odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné obžalovanému uložiť prísnejší trest odňatia slobody trest odňatia slobody pri hornej hranici sadzby, pretože je názoru, že uloženie takéhoto trestu odňatia slobody je potrebné pre splnenie účelu trestu, nie je neprimerane prísne a nie je v rozpore so zásadou proporcionality trestu. Takto uložený trest považuje za primeraný stupňu narušenia obžalovaného a za potrebný tak v rámci individuálnej represie, ako i generálnej prevencie.

Ako prítiažujúce okolnosti - § 34 Tr.zák. - súd hodnotil skutočnosti, že obžalovaný spáchal viac trestných činov - písm. i) a bol už pre trestný čin odsúdený - písm. j), avšak poľahčujúcu okolnosť - § 33 Tr.zák. súd nezistil.

Podľa § 29 ods. 1 Tr.zák. účinného do 31.8.2003, výnimočným trestom sa rozumie jednak trest odňatia slobody nad pätnásť až do dvadsiatich piatich rokov, jednak trest odňatia slobody na doživotie. Výnimočný trest sa môže uložiť len za trestný čin, pri ktorom to tento zákon v osobitnej časti dovoľuje. Ak súd uloží takýto trest, môže zároveň rozhodnúť, že doba výkonu disciplinárneho trestu celodenného umiestnenia do uzavretého oddelenia a umiestnenia do samoväzby sa na účely podmieneneho prepustenia do doby výkonu trestu nezapočítava.

Podľa § 29 ods. 2 Tr.zák. účinného do 31.8.2003, trest odňatia slobody nad pätnásť rokov až do dvadsiatich piatich rokov môže súd uložiť iba vtedy, ak stupeň nebezpečnosti trestného činu pre spoločnosť je veľmi vysoký a možnosť nápravy páchatel'a je obzvlášť sťažená; to neplatí, ak súd ukladá tento výnimočný trest podľa § 94 ods. 2 alebo § 259b ods. 2.

Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že konanie obžalovaného Š. U. v skutku v bode 2/ bolo potrebné právne kvalifikovať i podľa § 219 ods. 2 podľa písm. j) Tr.zák. účinného do 31.8.2003,

avšak senát odvolacieho súdu tento nedostatok v neprospech obžalovaného Š. U. odstrániť nemohol, pretože nebolo prokurátorom krajskej prokuratúry podané odvolanie proti výroku o vine v neprospech obžalovaného.

Obdobne, odvolací súd ukladal i obžalovanému N. U. trest odňatia slobody za trestný čin uvedený v § 62 Tr.zák. účinného do 31.8.2003, a preto ho podľa § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák. účinného do 31.7.2004 na výkon trestu odňatia slobody zaradil do III. nápravnovýchovnej skupiny, nakoľko nezistil žiaden dôvod na iné zaradenie na výkon trestu odňatia slobody (§ 39a ods. 3 Tr. zák. účinného do 31.7.2004).

Podľa § 35 ods. 2 Tr.zák. účinného do 31.8.2003, súd uloží súhrnný trest - podľa zásad uvedených pre ukládanie úhrnného trestu za dva alebo viac trestných činov - keď odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin. Spolu s uložením súhrnného trestu súd zruší výrok o treste uloženom páchatel'ovi skorším rozsudkom, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom. V rámci súhrnného trestu musí súd vysloviť trest straty čestných titulov a vyznamenaní, straty vojenskej hodnosti, prepadnutia majetku alebo prepadnutia veci, ak taký trest bol vyslovený už skorším rozsudkom.

Preto odvolací súd podľa § 35 ods. 2 Tr. zák. účinného do 31.8.2003 zrušil výrok o treste a spôsobe jeho výkonu v rozsudku Špeciálneho súdu v Pezinku zo dňa 6.6.2006, sp. zn. PK 1 Tš 1/2005, ktorým bol - v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 7. decembra 2006, sp. zn. 1 Toš 45/2006 - odsúdený pre spolupáchateľstvo trestného činu pozbavenia osobnej slobody podľa § 9 ods. 2, § 232 ods. 1 Tr. zák. účinného do 31.12.2004 a bol mu uložený trest odňatia slobody v trvaní 5 a pol roka, na výkon ktorého bol zaradený podľa § 39a ods. 2 písm. a) Tr. zák. do I. nápravnovýchovnej skupiny, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, pretože vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením stratili podklad.

Ďalej, vo vzťahu k doličnej veci a to kovovým puťám, dospel i odvolací súd k záveru, že boli použité na spáchanie trestného činu - konkrétne v skutku v bode 2/ na spútanie rúk nebohého P. K. - a preto podľa § 55 ods.1 písm. a) Tr.zák. účinného do 31.8.2003 uložil v súlade s týmto ustanovením obžalovanému Š. U. trest prepadnutia veci, pričom vlastníkom prepadnutej veci podľa § 55 ods. 6 Tr.zák. účinného do 31.8.2003, sa stáva štát.

Napokon, na základe vyššie uvedených zistených skutočností dospel odvolací súd k záveru, že skutkový stav zistený prvostupňovým súdom zodpovedá vykonanému dokazovaniu a z tohto skutkového stavu vyplýva jednoznačný záver nevzbudzujúci dôvodné pochybnosti o tom, že žalované skutky - skutok v bode 1/ spáchali obaja obžalovaní, skutok v bode 2/ obžalovaný Š. U., a preto postupom v zmysle § 319 Tr.por. odvolania obžalovaných a to ako G. B., tak aj Š. U. zamietol ako nedôvodné.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.